

ES BIJU DZIRDĒJIS, BET TAGAD ES REDZU

Lūdzu, sēdieties. Ir patikami šovakar atkal būt šeit. Esmu pateicīgs, ka mums atkal ir šī iespēja kalpot Tam Kungam. Un pēc tam, kad es tik ilgi noturēju jūs vakar vakarā, manuprāt, nebūtu taisnīgi atkal jūs aizturēt ilgi šovakar.

² Tikko kā tur klausijos vienu mūsu līdzstrādnieku, brāli Tai Kungā, kurš tikko kā atbrauca no Indiānas, viņu bija satraucis kāds divains sapnis. Viņš vēl nekad dzīvē nebija bijis Šrivportā. Taču viennakt viņš sapņoja, ka viņš atbrauc uz Šrivportu, ne savā mašīnā. Un viņš atbrauca ar . . . jeb atbrauc uz kaut kādu vietu, uz draudzi, kur es sludināju. Viņš sacīja, ka pēc tam, kad es biju beidzis sludināt un palūdzu par cilvēkiem, sacīju: “Kaut kam ir jānotiek.” Sacīja, viņš, “ka nākamajā dienā atkal atnāca”. Un viņš sacīja, ka “ēka viņam ir pazīstama, tās ārējais izskats”. Sacīja: “Tur—tur otrā ielas pusē atradās pilsētas auditorija, taču cilvēki uz to auditoriju negāja.” Sacīja: “Tas bija šajā pusē, akmens ēkā, pie kuras bija piebūve, un ēka bija izvietota tieši tādā veidā.” Un tas—tas puisis redz sapņus, es esmu redzējis viņa sapņus un zinu, ka tie ir patiesi.

³ Un viņš sacīja—un viņš sacīja, ka “pēc tam, pēdējā vakarā”, ka es “sludināju un lūdzos par slimajiem”. Un es sacīju: “Kaut kam ir jānotiek. Un atskanēja it kā pērkonā dārdiens.” Un sacīja: “Cilvēki sāka kliegt.” Un sacīja: “Kad pērkonā sāka norimt,” sacīja, “atskanēja un sāka runāt balss.” Saka, “ka tā runāšana turpinājās, ka caur tiem režģiem (no augšējā loga) parādījās Dieva Godība, ienāca Uguns Staba veidā.” Viņš nekad nebija To redzējis. Viņš bija dzirdējis, kā mēs par To runājam, taču viņš pats ne reizi nebija To redzējis. Un sacīja: “Viņš parādījās, lūk, šādi ienāca pa logu, un izveidoja Gaismu, kā ir redzams uz tās fotogrāfijas, tieši virs šīs te auditorijas.” Un sacīja: “No tā bija dzirdama kaut kāda dārdoņa.” Un sacīja: “Es piecēlos un sacīju: ‘Tas ir Dievs Jehova.’”

⁴ Un sacīja, ka viņš “atminējās (kad viņš to pārdomāja), kā Mozus izsauca . . . izveda tautu no Ēģiptes. Un viņi sacīja: ‘Lai runā Mozus, nevis Dievs, lai mēs nemirstam.’”

⁵ Viņš sacīja: “Visi gulēja uz grīdas, pacēlušī rokas, kļiedza.” Sacīja, ka “arī viņš kļiedza: ‘Kungs Dievs, es Tevi milu! Es Tevi milu!’” Un viņa sieva viņu sakratīja un viņu pamodināja.

⁶ Redzu, kā viņš šobrīd iet starp rindām, brālis Džeksons, bijušais metodistu sludinātājs. Un viņš bija tā satraucies, ka atbrauca šurp; un pateica, ka tad, kad viņš ienāca, viņš “bija tik

pārsteigts”, precīzi, kā viņš to bija redzējis sapnī. Es nezinu, ko tas nozīmē. Tas Kungs man to nav atklājis. Taču kaut kas var notikt, jo brālis Džeksons redzēja to sapnī, bet viņš es zinu ir godīgs, īsts—īsts vīrs, Dieva kalps.

⁷ Un es—es zinu, ka viņš redz sapņus, nāca pie manis, un Tas Kungs deva man skaidrojumu, un viss bija vienkārši nevainojami. Reiz viņš pat redzēja sapnī par manu došanos uz Arizonu.

⁸ Un viņš ir ļoti satraucies. Viņš ir kopā ar savu sievu, viņš to atveda. Viņa teju teju kļūs par māti, un viņš varēja atbraukt tikai ar lidmašīnu. Viņam nebija ne penija braucienam, bet kāds viņam iedeva naudu. Un tādējādi tas viss notika kaut kā ļoti noslēpumaini, tāpēc kaut kas varbūt notiks; mēs tā ceram. Mēs nezinām, ko tieši Tas Kungs mums sagādās.

⁹ Un tā, mēs esam pateicīgi Tam Kungam, ka dzīvojam tieši šajā laikā, kurā mēs dzīvojam, tieši pirms Jēzus atnākšanas. Kā es esmu sacījis jau agrāk, tas ir visvarenākais laiks visā vēsturē. Es vislabprātāk dzīvotu tieši tagad, nevis kādā citā laikā uz . . . uz zemes.

¹⁰ Es šovakar redzu šeit mūsu priekšā manu labu draugu brāli Dauhu. Es pieminēju viņu tajā auditorijā šodien no rīta. Brālim Dauham šodien ir deviņdesmit trīs gadi, kāda tā ir svētība! Viņš velta savu garo dzīvi Dieva slavai un godībai, šodien paliek deviņdesmit trīs gadi. “Priecīgu dzimšanas dienu” tev, mans brāli! Un es zinu, ka visā valstī, kur šodien to klausās, cilvēki sveic brāli Bilu Dauhu “dzimšanas dienā”. Viņš ir ļoti tuvs draugs Oralam Robertam, daudziem, viņš ļoti daudziem ir palīdzējis attiecībā uz Evaņģēliju, un tā tālāk. Viņš ir labs mūsu draugs.

¹¹ Es priecājos redzēt šeit brāli Mannu, vēl vienu metodistu sludinātāju, glābtu un kristītu ar Svēto Garu un Jēzus Kristus Vārdā, sež šeit. Arī viņš ir viens no mūsu līdzstrādniekiem no Indiānas. Un, kā es saprotu, viņam blakus sež brālis Hikersons, viens no mūsu diakoniem Džefersonvilā, Indiānas štatā (Viņi tur šovakar klausās). Un, kā es saprotu, kaut kur šeit ir brālis Vilers, vēl viens diakons. Un es—es vēl neesmu ieraudzījis, kur viņš sež, kāds rāda tajā virzienā, un es viņu tūlīt atradišu; viņš sež, lūk, tur, labajā pusē, jā.

Brālis Benks Vuds, ja tu šodien klausies, vakar vakarā šeit bija tavs brālis. Es viņu ieraudzīju, kad gāju ārā, brāli Lailu. Jehovas liecinieks; Visa tā grupa atgriezās. Lails atnāca Tā Kunga vizijas dēļ.

¹² Lails tai dienā sēdēja laivā, bet dienu iepriekš viņam bija pateikts, ka “notiks kaut kas saistībā ar dzīvības augšāmcelšanos”. Arī viņš bija īsts Jehovas liecinieks! Taču tajā rītā, kad viņš tur sēdēja un maksķerēja, viņš noķēra . . . Bet viņam bija tāds pamatīgs (tādā kentukiešu stilā, ziniet) . . . liels

āķis, un to norija mazmazītiņa zivtiņa. Un viņš vienkārši izrāva žaunas, iekšas un visu pārējo ārā, iemeta to ūdenī (mazmazītiņu asarīti), un viņš sacīja: “Nu ko, mazais draudziņ, tu nokodi savu pēdējo kumosu.” Mazīnais . . . Iekrita ūdenī, nomira, vējš to aizdzina starp ūdensrozēm.

¹³ Bet iepriekšējā dienā, kad sēdējām, es pateicu: “Svētais Gars man saka, ka ‘notiks kaut kāda maza radījuma augšāmcelšanās’. Droši vien, kad es atgriezīšos mājās, tas būs kaķēns, jo vienkārši. . .”

¹⁴ Kad mēs raknājāmieš, meklēdami zivim ēsmu, es un brālis Vuds, kurš šodien klausās, mana meitiņa, kura jau ir jauna sieviete, sež šeit, ir saderināta ar to kalsno zaldātu. Kad viņi . . . Viņa pienāca, sacīja: “Tēt. . .” Viņa un viena cita meitenīte sacīja: “Mēs. . .” Lūk, variet turēt tādu mājdzīvnieku, kādu gribat, taču kaķi man nepatīk, tāpēc viņa . . . arī nevienam no Branhamiem. Tāpēc mēs . . . viņa sacīja: “Ak, mēs šeit atradām nabaga kaķīti, tēt. Viņš—viņš—viņš kaut ko apēda, un viņam ir . . . kāds viņu ir saindējis, tāpēc viņš ir uzpampis.” Sacīja: “Tēt, tas tūlīt nomirs, vai mēs varam paņemt mazu kaķīti un paturēt to pāris dienas?”

¹⁵ Es sacīju: “Ļaujiet man to kaķi redzēt.” Nu, viņas aizgāja un atnesa kaķi. Es sapratu, kas notiek, tāpēc es iedevu viņai kastī. Un nākamajā rītā tur bija septiņi vai astoņi kaķēni, ziniet. Un tā, mans dēliņš Džo paņēma vienu no tiem, saspieda to un nometa zemē; un vienkārši—vienkārši. . . tas mazais draudziņš tur gulēja, vērtējās un vērtējās, un nomira.

¹⁶ Un es pateicu brālim Lailam, viņa brālim, es pateicu: “Zini, varbūt augšāmcelts tiks tas kaķītis, jo mēs esam redzējuši, kā Tas Kungs dara tādas lietas.”

¹⁷ Brālis Lails, viņš šo ceļu ir uzsācis pavisam nesen. Svētais Gars tikko kā bija viņam pateicis, ka viņš bija precējies un ko viņš ir izdarījis, un par ļauno, ko viņš bija darījis, visu, ko viņš bija izdarījis. Nu, viņš domāja, ka man to visu bija izstāstījis brālis Benks. Taču, kad Tas viņu patiešām atmaskoja un pateica viņam, ko viņš bija izdarījis iepriekšējā vakarā, tas bija—viņam tas bija par daudz. Viņš to nevarēja saprast.

¹⁸ Pēc tam, nākošajā rītā . . . Bet mēs visu vakaru ķērām mazās zivtiņas, mēs ķērām tās ēsmas. Taču to zivtiņu viņš iemeta ūdenī, tā noraustījās, gulēja ļengana. Pēc apmēram pusstundas mēs tur sēdējām, un es biju . . . Es sacīju: “Brāli Lail, tu ļauj zivij norīt āķi tik dziļi, ka tas nonāk vēderā. Saproti?” Es sacīju: “Paņem, iemet maksšķerauklu, tad piecērt to, tikko kā tā pieskarsies ēsmas,” es sacīju, “tad vienkārši pieturi to un izvelc ārā.” Es sacīju, “Tā . . . nevelc to ārā šādi, lai tā nenorij, aizķer to zivi.”

¹⁹ Viņš sacīja: “Nu. . .” Viņam tur nokarājās liela, resna aukla, sacīja: “Mēs to darām šādi,” kaut kā tā.

²⁰ Un tā, tieši tajā brīdī es izdzirdēju, kā Kaut Kas nonāca to tā kalna virsotnes, viesulis, tas griezās uz riņķi. Tā nu Viņš tur nonāca, un Svētais Gars nonāca pār laivu, sacīja: “Piecelies kājās.” Sacīja: “Runā tai mirušajai zivtiņai. Saki: ‘Es atdošu tev atpakaļ dzīvību.’”

²¹ Bet tā zivtiņa tur bija gulējusi jau pusstundu, iekšas bija izlaidušas no mutes, un žaunas. Es sacīju: “Zivtiņ, Jēzus Kristus tev atdod atpakaļ dzīvību. Dzīvo, Jēzus Kristus Vārdā.” Viņa pagrieza augšup savu muguru un no visa spēka aizpeldēja lejup dzelmē.

²² Brāli Lail, vai tu esi kaut kur šeit? Es—es redzēju tevi vakardien. Ārpusē vai iekšā, lai kur viņš nebūtu, pacel roku, varbūt es tevi ieraudzīšu. [Kāds saka: “Balkonā.”—Tulk.] Kā lūdzu? Balkon. . . Ak, jā, tur augšā balkonā, caur tiem logiem. Lūk, kur ir tas cilvēks, Jehovas liecinieks.

²³ Viņš sacīja: “Brāli Branham!” Viņš bija ļoti satraucies, viņš sacīja: “Hm, tas—tas ir labi būt šeit. Vai pareizi?” Viņš sacīja: “Hm, vai tu—vai tu. . . Hm, vai tu domā, ka tas attiecas uz mani, ka—ka—ka, ka es pateicu par to zivtiņu, sacīju: ‘Tu nokodi savu pēdējo kumosu?’” Sacīja: “Tas—tas—tas kaut kā attiecas uz mani?”

²⁴ Es sacīju: “Nē, nē, vienkārši apstiprinājums.” Viņš bija par to ļoti satraucies.

²⁵ Nu, mēs braukājam apkārt, un tu redzi tādas lietas notiekam, zinādams. . . Un tā, vienkārši aizdomājieties, ko tas parādīja? Manā lūgšanu sarakstā bija daudz ar spazmatisko paralīzi slimu bērnu, es par to lūdzu, taču, kad atnāca vizīja, tā attiecās uz mazmazitiņu zivtiņu, apmēram, lūk, šitiek garu, pieci vai seši centimetri. Šķita, ka aķis bija tikpat liels kā zivtiņa. Taču tas bija tāpēc, lai parādītu jums, ka Dievs skatās arī uz sīkumiem. Saprotat?

²⁶ Reiz, kad it visur valsti gulēja slimie ar spitālibu, Viņš izlietoja Savu spēku un nolādēja koku. Tas sāka kalst, bet visapkārt gulēja ļaudis, kuriem bija vajadzīgs šis dziedinošais spēks. Taču, redziet, Viņš gribēja parādīt, ka Viņš ir visa Dievs, liela vai maza, lai kas tas arī nebūtu. Viņš joprojām ir visu lietu, visas radības Dievs. Tāpēc mēs mīlam Viņu, jo. . . Tas—tas parāda mums, ka, ja Viņš bija ieinteresēts tajā, lai runātu dzīvības Vārdu mazā, nenozīmīgā zivtiņā, kas pusstundu gulēja mirusi tur uz ūdens, tad Viņš pavisam noteikti var viendien runāt Dzīvību Savos bērnos. Pat ja jūsu ķermenis nebūs vairāk kā karote ar pišļiem, Viņš runās, un reiz mēs Viņam atbildēsim. Viņš ir Dievs, kurš ir ieinteresēts visā, visā, ko mēs darām, visā, ko mēs sakām, visā. Viņš ir ieinteresēts.

Tagad nolieksim mūsu galvas, it visur.

²⁷ Es gribu pajautāt, pirms mēs lūgšim, vai šovakar šeit atrodas kāds, kurš ir ieinteresēts Viņā, taču tu vēl neesi rezervējis sev

vietu tajā Zemē, kur mēs redzēsim Viņu. Jūs zināt, ka bez rezervācijas tu tur neieiesi. Un, ja tu vēl neesi to izdarījis, taču tagad tu gribi, lai tevi piemin lūgšanā, lai šovakar starp tevi un Dievu viss tiktu nokārtots, vienkārši pacel, lūdzu, savu roku; vai tu pateiksi: “Atceries mani, Kungs?” Jūs. . . Vienkārši ļaujiet Viņam ieraudzīt jūsu roku. Dievs, dāvā to.

²⁸ Debesu Tēvs, mēs šovakar stāvam starp dzīvajiem un mirušajiem; un tas viss, kas notiek šajās dienās, noslēpumaini, protams, tas ir noslēpumaini; taču, Dievs, Tu zini, vai tā ir taisnība vai nē, Tu esi svētais debesu un zemes Tiesnesis. Un mēs sakām to, Kungs, lai vienkārši uzmundrinātu cilvēkus (ar kaut ko no tā, ko Tu esi mums parādījis), lai iedrošinātu viņus milēt Tevi un ticēt Tev, kalpot Tev un zināt, ka nav nozīmes, cik maziņa ir tā darbība, laba vai slikta, Tu to redzi. Es lūdzu, dārgais Dievs, lai Tu šodien svēti katru no šīm rokām un arī dvēseli un garu, kas pamudināja pacelt šo roku. Un es lūdzu, Dievs, lai šis būtu tas vakars kad tiks rezervētas viņu vietas tajā Zemē upes otrā krastā. Dāvā to.

²⁹ Dziedini slimos un nomocītos, Kungs, gan šeit, gan visā valstī, kur tas tiek atskaņots caur telefona līniju. Svēti tur tos, kuri nav glābti, no pašas Kalifornijas līdz Ņujorkai, no Kanādas līdz Meksikai. Dāvā, Kungs, lai katrs cilvēks, kurš šovakar klausās šo balsi, tiktu glābts no saviem grēkiem, dziedināts no savas slimības Tavas Dievišķās Klātbūtnes dēļ.

³⁰ Un šis mūsu brālis Džeksons, kurš atlidoja šurp veselās tūkstoš jūdzes, lai pabūtu šeit, jo kaut kas neparasts uztrauca viņa sirdi; “un viņi redzēs sapņus un redzēs vizijas.” Dārgais Dievs, Tu neesi man atklājis, ko tas nozīmē; es to nezinu. Taču, ja Tu mūs apciemosi, Kungs, sagatavo tagad mūsu sirdis šim apciemojumam. Lai mēs varētu uzmanīgi gaidīt, nezinot, ko Tu izdarīsi, un nezinot, vai ar šo sapni Tu esi apsolijs mūs apmeklēt; mēs to nezinām. Taču mēs vienkārši izsakām visu to, ko mēs saprotam, ka Tu esi apsolijs apmeklēt Savus ļaudis, un mēs lūdzam, lai Tu šeit padari mums Sevi reālu. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

³¹ Un tā, šovakar, pēc tam, kad es ļoti ilgi noturēju jūs vakar vakarā un šorīt, un es esmu tāds kā aizsmacis. Man ir neliela parūka, kuru es lieku *šeit* uz savas plikpaurainās galvas, kad sludinu. Taču šoreiz es to aizmirsu, un šī caurvēja no šiem logiem dēļ mana balss sāk nedaudz aizsmakt. Es mēdzu. . . Man bija jāatceļ sanāksmes, taču, kopš es to iegādājos, es vairs par to neuztraucos, es vienkārši turpinu. Un es to aizmirsu, un tas. . . Man ir. . . es to sajūtu, tāpēc būšu pateicīgs par jūsu lūgšanām. Un tā, šeit būs divas sanāksmes katru dienu, ko viņi. . . it kā ir. . . Ziniet, kad tu esi nobraucis tik daudzas jūdzes, tas. . . tas atstāj ietekmi.

³² Un tā, tiem cilvēkiem, kuri ir Kalifornijā un Arizonā, mēs

visi sūtām sveicienus pa visu valsti. Brālis Leo un tā grupa, kuri gaida To Kungu Preskotā, viņi tagad ir ielūgti, un jūs visi Finikšas apkārtnē, tieši pēc nedēļas mēs gatavojamies būt tur Jumā banketā. Viņi ir pārdevuši visas biļetes un atraduši lielāku auditoriju, un viņiem nepietiek vietas cilvēkiem. Tāpēc ierodieties agri, lai—lai varētu iekļūt iekšā. Pēc tam no turienes mēs dosimies uz Losandželosu, nākamajā pirmdienā. . . nākamajā svētdienā, svētdienas vakarā. Tāpēc mēs sagaidām ieraudzīt jūs visus tur. Lai Dieva bagātīgās svētības ir pāri jums visiem.

³³ Jums, kas esat Ņujorkā, un jūs, kas esat tur Ohaio apkārtnē un citās vietās, es drīzumā gribu sludināt Vēstījumu *Čūskas Pēdas* (zvērs sākumā un zvērs beigās), tur lūgšanu namā. Billijs jums paziņos, kad mēs par to runāsim, jo es to darišu dievnamā, jo tā būs vismaz četras stundas gara vai vēl garāka.

³⁴ Tāpēc tagad. . . un tā, es gribu, lai jūs šeit, šeit un lai kur jūs arī nebūtu, atvērtu Ījaba grāmatu. Ļoti neparasta grāmata svētrunai, taču es vienkārši gribu šeit izmantot dažas piezīmes.

³⁵ Bet pēc tam, rit no rīta, šeit lūgšanu namā būs svētdienas skola pulksten. . . Cikos mēs šeit sāksim? [Kāds saka: “Deviņos trīsdesmit.”—Tulk.] Deviņos trīsdesmit. Un man ir ticis tas gods sludināt šeit arī rītdien. Un, ja tāda būs Tā Kunga griba, es gribēju runāt par tēmu. . . Ja tāda būs Viņa griba, lūk, es šodien gatavojos, lai parādītu jums, ka “ir tikai viena vieta, kur Dievs satiekas ar pielūdzēju”. Hm-hm, tikai. . . Un—un es pateikšu jums, kas tā ir par vietu un kāds Vārds ir tai vietai, kur Dievs satiekas ar pielūdzēju.

³⁶ Un pēc tam, rit vakarā es gribu palūgt vienu pakalpojumu, tas ir, novadīt dziedināšanas dievkalpojumu. Un es—es gribu vecmodīgu dziedināšanas dievkalpojumu. Un, ja tāda būs Tā Kunga griba, es gribu runāt par tēmu, kas mani šodien satrauca. . . Kad mēs ar brāli Moru runājāties, ar manu dārgo brāli, mēs diskutējām par Rakstiem. Un cik patikami bija pabūt kopā ar tiem brāļiem, kā vecajos laikos. Un viņš sacīja: “Zini, brāli Branham, no visām svētrunām, kuras tu sludināji mums šeit Šrivportā, *Jērs un Balodis* bija viena no visizcilākajām svētrunām, kuru tu runāji mums šeit Šrivportā.” Sacīja: “Man šķiet, ka ar tik saspringtu Vēstījumu, kāds tev ir šodien, tev tādas vairs nekad nebūs.”

³⁷ “Kad es palaižu garām To, es palaižu garām manu Vēstījumu.” Mīlestība ir mans. . .

Dārgais, mirstošais Jērs, Tavas dārgās Asinis
Savu spēku nekad nezaudēs,
Līdz visa izpirktā Dieva draudze
Būs izpirkta un negrēkos vairs.

Kopš ticībā to straumi redzēju
Kas no Tavām rētām plūst,

Mans motivs izpērkošā mīlestība ir
Un tāds tas būs līdz nomiršu.

³⁸ Ritvakar, ja tāda būs Tā Kunga griba, es gribu sludināt par tēmu: *Uz sniegbaltā baloža spārniem*. Ritvakar: “Tas Kungs nonāk uz Baloža spārniem,” tas ir, ja Tas Kungs dos, ja mana balss nebūs galīgi slikta. Un tā . . . tāpēc lūdzieties par mums.

³⁹ Un tā tad es gribu novadīt vecmodīgu lūgšanu sanāksmi, kā tas mums bija sākumā, nekādas atpazīšanas, vienkārši iedot kartiņu katram, kurš grib, lai par viņu palūdz. Lūk, jums ir vajadzīga kartiņa, tāpēc atnāciet šurp agrāk, lai Billijs varētu jums iedot kartiņu un uzturēt rindā kārtību. Ja mēs tā nedarīsim, tad cilvēki vienkārši stājas, stājas un stājas, un rindai nav gala. Kartiņu var saņemt ikviens. Es gribu, lai lūgšanu rindā man blakus stāv brālis Džeks, kā tu reiz to dariji, un lai Billija Pola vietā cilvēkus pie manis pieved brālis Brauns. Es—es—es—es gribu—es gribu vecmodīgu lūgšanu rindu, un mēs vienkārši lūgsimies, kā darijām to agrāk, pirms daudziem gadiem.

⁴⁰ Es priecājos, ka šovakar šeit ar mums ir vēl viens brālis līdzstrādnieks, vienkārši paskatījos un tad atpazīnu, un ieraudzīju viņu pirms dažām minūtēm, brālis Gordons Lindsejs. Viņš ir viens no veterāniem, viņš ir kopā ar mums vēl no senajiem laikiem. Viņš dara lielu darbu, drukāšanu, viņš šobrīd drukā manu grāmatu: *Septiņi Draudzes Periodi*. Vēl mēs ceram sagatavot *Septiņus Zimogus*. Ja pirms drukāšanas viņš to nejausi izlasījis, tad mums būs teoloģiska diskusija. Man vienkārši ir tāda priekšnojauta. Taču viņš zina, ka es neesmu nekāds teologs. Tāpēc . . . Nu, mēs ar cerībām gaidām nākamo vakaru. Ja tu būsi šeit, brāli Lindsej, tad atnāc ritvakar. Ja tu būsi, tad ienāc un esi kopā ar mums uz platformas vecmodīgā lūgšanu sanāksmē.

⁴¹ Cik daudzi gribētu atkal redzēt vienu no tām veclaicīgajām, kur mēs vedām cilvēkus augšā? Tas būtu jauki. Lūk, tādā gadījumā atvediet savus slimos un nomocītos ritvakar, lai to izdarītu.

⁴² Un tā, ja jūs atšķirāt Ījaba grāmatu 42. pantu . . . jeb 42. nodaļu, un pirmie seši panti no Ījaba grāmatas 42. nodaļas; ļoti neparasti. Brāli Ted Dadlij, ja tu šodien klausies tur Fīniksā, vai tu atceries, kā mēs ar tevi reiz runājām, apmēram pirms nedēļas vai divām, un mēs uz to atsaucāmies? Es tev pateicu: “Reiz es to izmantošu kā tēmu.” Un es gribu to izmantot šovakar.

Tad atbildēja . . .

Un Ījabs atbildēja Tam Kungam un sacīja,

Tagad uzmanīgi tajā ieklausieties.

Es zinu, ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms.

Kas tad ir bijis tas, kas bez zināšanām aptumšojis Dieva padomu? Es esmu runājis, bet man nebija pareizas

izpratnes par lietām: tās man bija pārāk brīnīšķīgas parādības, un tās izprast man nebija iespējams.

Ak, klausī, lūdzams, mani, jo es gribu runāt; es gribu Tevi jautāt, Tu atbildi man un pamāci mani.

Līdz šim es tikai no ļaudīm biju dzirdējis par Tevi, tagad arī mana acs Tevi skatījusi.

Tāpēc atzīstu sevi par vainīgu un nožēloju savu rīcību, būdams gatavs sēdēt pišļos un pelnos.

43 Un tā, es vēlos paņemt tēmu no šī 5. panta.

Līdz šim es tikai ar ausīm biju dzirdējis par tevi, tagad arī mana acs tevi skatījusi.

Lai Tas Kungs svētī Savu Vārdu.

44 Ījabs, nedaudz apskatīsim viņa dzīvi. Ījabs bija pravietis. Viņš bija vīrs, kas dzīvoja laikā, kad vēl nebija uzrakstīta Bībele. Tiek uzskatīts, ka Ījaba grāmata ir viena no visvecākajām Bībeles grāmatām, jo tā tika uzrakstīta, vēl pirms bija uzrakstīta 1. Mozus grāmata. Ījabs, šis lielais cīnītājs un pravietis, bija varens cilvēks viņa laikā. Nav šaubu, ka viņš bija uzaudzināts un bija kalpojis Tam Kungam visu savu dzīvi. Un viņš bija dzīvojis tik cildenu dzīvi cilvēku priekšā, ka visi viņu cienīja.

45 Taču viņam pienāca tāds brīdis, kad, kā tas ir šeit pateikts, Tas Kungs viņu *kārdināja*. Taču es gribētu lietot vārdu, ka Tas Kungs viņu "pārbaudīja". Un, patiešām, "katram dēlam, kas nāk pie Dieva, sākumā ir jātiek izmeklētam, pārbaudītam, apmācītam". Un pēc tam, ja pārbaude kļūst smaga, un mums šķiet, ka tas ir pārāk grūti, un mēs neieklausāmies (nepievēršam uzmanību), tadā gadījumā, Viņš pateica, ka mēs "kļūstam par ārlaulībā dzimušu bērnu, nevis par Dieva bērnu". Jo istu, jaundzimušu Dieva bērnu nekas nevar atdalīt no viņa Vecāka, saprotiet, viņš ir Viņa daļa. Tu to nenoliegsi, tāpat kā sevi nenoliegsi. Saprotiet, esi to pārdzīvojis, tu esi ticis apmācīts un pārbaudīts.

46 Un tā, šis vīrs bija pravietis, viņam bija pieeja Dieva žēlastībai, taču Ījabam nebija lasāmas Bībeles. Viņš... toreiz Bībele vēl nebija uzrakstīta, taču viņam bija pieeja pie Dieva caur atklāsmi un caur vizijām. Tas bija pirms vēl bija uzrakstīta Bībele.

47 Un tā, mēs redzam, un paskatīsimies uz viņa dzīvi, kad Dievs viņu svētīja un padarīja viņu par lielu cilvēku. Tā, ka visi viņu cienīja, pat viņa gudrība bija kļuvusi ļoti liela. Iedvesma, kas viņam bija no Dieva, tik skaidri bija pierādījusi viņu kā Dieva kalpu, ka cilvēki nāca no visurienes, lai viņā paklausītos. Un pēc tam sātans sāka apvainot šo cilvēku. Un tā viņš dara ar katru iedvesmotu Dieva kalpu; sātans vienmēr apvaino viņu tajā, ko viņš dara nepareizi.

48 Un tā, mēs redzam viņa dzīvi un pārbaudījumus, un viņa lielo ticību. Pat Jēzus, kad Viņš atnāca uz zemes, Viņš atsaucās uz Ījaba pacietību. Viņš sacīja: “Vai tad jūs neesat lasījuši par Ījaba pacietību?” Ticība pacietīgi gaida, ka piepildīsies apsolutais Vārds.

49 Un tā, šeit mēs redzam, ka Ījabs, kad viņš izgāja cauri pārbaudījumiem, visām ciešanām. . . Viņam bija jauka ģimene, viņš to zaudēja. Viņam bija laba veselība, viņš to zaudēja. Viss, kas viņam šajā dzīvē piederēja, tika viņam atņemts. Un viņš sēdēja uz pelnu kaudzes ar māla lauskas gabalu un kasīja savus augoņus. Un pat viņa paša sieva runāja pret viņu, viņa sacīja: “Kāpēc tu nenolādi Dievu un nenomirsti?”

50 Viņš sacīja: “Tu runā kā negudra sievietē.” Viņš sacīja: “Tas Kungs deva, Tas Kungs ņēma, svētīts lai ir Tā Kunga Vārds!”

51 Lūk, sātans bija nostājies Dieva priekšā, jo viņš var nostāties Dieva priekšā, un visu laiku apvainot kristiešus (jeb ticīgos). Tāpēc viņš visvisādi apvainoja Ījabu un pateica, ka “Ījabs var kalpot Dievam vien tāpēc, ka viss viņam bija ļoti labi.” Taču sacīja: “Ja vien Tu nodosi viņu manās rokās, es izdarišu tā, ka viņš nolādēs Tevi Tev sejā.”

52 Es gribu, lai jūs ievērojat, cik ļoti Dievs uzticas ticīgajam. Saprotat? Viņš ir. . . Citiem vārdiem, Dievs pateica Ījabam. . . tas ir, pateica sātanam apmēram tā: “Tu nevarēsi to izdarīt! Viņš ir taisns virs, taisnots. Viņš ir labs cilvēks. Viņš. . . Uz visas zemes nav tāda kā viņš.” Ak, kāds cilvēks; pat pats Dievs pateica Savam ienaidniekam: “Mans kalps ir tik pilnīgs, uz zemes nav neviena tāda kā viņš.” Ak! Ja vien mēs varētu būt tādi cilvēki! Kaut Dievs varētu mums tā uzticēties! Ka zinātu, ka mēs nekādi nenovirzīsimies no Viņa Vārda jeb no Viņa Personas! Stāvēsim stingri, un Viņš varēs mums uzticēties.

53 Un tā, Ījabs bija cilvēks, kas pildīja Dieva baušļus burtiski, precīzi. Un sātans to zināja, taču viņš sacīja: “Ja vien tu atdosi viņu man, es izdarišu tā, ka viņš Tevi nolād Tev sejā.”

54 Un tā, Dievs viņam pateica, Viņš sacīja: “Lūk, viņš ir tavās rokās, bet viņa dzīvību neatņem.” Un sātans izdarīja visu, ko vien spēja. Viņš paņēma katru draugu un visu, kas viņam piederēja, gandrīz vai visu viņa dzīvi, taču viņa dzīvību viņš paņemt nevarēja. Taču Ījabs joprojām turpināja turēties, nekāda atpakaļceļa nebija.

55 Redziet, kad virs vai jebkurš cilvēks reiz ir patiešām saskāries ar Dievu, ar to nevirtoto, atklāto ticību, ka “Dievs ir!” Tad nekas nekad nekur nevarēs šķirt to cilvēku no viņa Dieva. Manuprāt, tas bija Pāvils, kas pateica: “Ne konflikti, ne bads, ne briesmas, nekādas dzīvas būtnes vai nāve, vai jebkas nevar mūs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū.” Tu esi droši noenkurots Viņā, jo tu biji iepriekšnoņemts šai Dzīvībai.

56 Taču sātans domāja, ka viņš varēs viņu nedaudz savērt un iedunkāt, un likt viņam to izdarīt. Taču, redziet, Ījabs ar savu pilnīgo atklāsmi par Dievu un par to, kas ir Dievs un kā Dievs viņu mil, viņš gaidīja! Lai kādi arī nebūtu apstākļi, viņš gaidīja, kad tiks apstiprināta viņa ticība, jo viņš bija satvēris Dievu, atklāsmi. Par to es runāju vakar vakarā.

57 Lūk, kad tie slimie cilvēki šajā ēkā, kroplie cilvēki vai tie, kuriem ir vajadzīgs Dievs, kad jūs spēsiet iegūt šādu atklāsmi, ka jūs esat “taisnoti”, kad jūs patiešām esat taisnoti, prasdami to, ko jūs prasāt, un ticēsiet, ka “Viņš atlīdzina tiem, kas Viņu centīgi meklē”, tad nekas nespēs šķirt jūs no tās ticības, kura ir noenkurota jūsos. Saprotat? Taču sākumā tam ir jābūt jums atklātam.

58 Nesen kāds atnāca, cilvēku grupiņa, daži no viņiem šovakar klausās, un pateica man, sacīja. . . Es viņiem visu laiku sacīju: “Brauciet uz Kentuki, tur ir nafta.” Es zināju, ka tā tur ir, es redzēju to vizijā.

59 Nu, bet brālis Demos un pārējie ilgu laiku nebrauca. Pēc kāda laika viņi visbeidzot sacīja. . . Pēc tam, kad tur bija ienākusi Teksasa. Un viņi sacīja: “Tagad mēs dosimies.”

60 Es sacīju: “Jums būtu vajadzējies braukt jau sen.” Taču viņi to neizdarīja.

61 Demos sacīja: “Es pieļāvu lielu kļūdu, ka es to neizdarīju, brāli Branham.”

62 Es sacīju: “Ja jūs būtu uz turieni aizbraukuši, tad tas viss būtu jūsejais.”

63 Nu, viņi tajā neieklausījās. Pēc tam pirmais. . . pēc tam, pirms mēs to vakar aizgājām prom. . . Tā vieta, kur mēs pusdienojām. Svētais Gars parādīja man lielu plaisu zemē, un tur bija pilns ar naftu, un tās pārplūdes Kentuki, no kurām viņi sūknēja, bija tikai nelielas naftas dobes, bet tā nāca no galvenās plūsmas. Un es sacīju: “Brāli Demos, tā tur ir.”

64 Tāpēc viņi devās to meklēt. Sacīja: “Braucam, pateiksi mums, kur ir—kur ir tas naftas avots.”

65 Es sacīju: “O-o, nē! Nē! Nē!”

66 Saprotiet, mēs neizmantojam Dieva dāvanu komercijai. Nē! Nē! Viņš varētu pateikt man, kur tā atrodas, taču man pēc tā nav nekādas vajadzības. Man pat nebūtu pietiekamas ticības, lai Viņam to paprasītu. Saprotat? Ja man tas būtu vajadzīgs, es ticu, ka, ja es Viņam paprasītu, Viņš man pateiktu. Taču, pirmkārt, redziet, taviem vadmotīviem un mērķiem ir jābūt pareiziem. Tev ir jābūt pamatojumam. Dievs nedod tev tās lietas tāpēc vien, ka tu paprasi. Un tu nevari prasīt ticībā, ja vien tas nav patiesam mērķim, lai tas būtu Dieva gribā. Redziet, ja tu gribi būt vesels, tad kāpēc tu gribi būt vesels? Redziet, ja tu gribi saņemt dziedināšanu, tad kāpēc tu gribi tikt dziedināts? Ko

tu saki Dievam? Ko tu gribi darīt ar savu dzīvi, kad tu tiksi dziedināts? Saprotiet, ir jābūt... tev ir jābūt vadmotivam un mērķim, un tiem ir jābūt pareiziem attiecībā uz Dieva gribu. Un tieši tad tev tiek atklāta ticība, un Dievs caur Savu suverēno žēlastību ieliek tur šo ticību, tad jautājums ir izšķirts. Saprotat? Tagad saprotat?

⁶⁷ Lūk, lai parādītu šī Vārda patiesumu, kad brāļi tur aizbrauca, viņiem bija... viens puisis tur aizbrauca un daudz ko sapirka, un pārdeva nomas līgumu, šādi apmānīdams to otro. Es sacīju: “Redziet, tā tas nedarbosies.” Lūk, vienkārši, lai apstiprinātu *pravietojumu*, burtiski simts metrus no tās vietas, kur tie viri raka savu aku, viens cilvēks uzdūrās lielai naftas strūklai. Un tā tur ir, tūkstoš simts bareli naftas pusdienas laikā, vai kaut kas tamlīdzīgs; to joprojām pumpē, tieši no tās galvenās plūsmas. Taču vienkārši pravietojuma dēļ, pateiktā Vārda dēļ par to, ka tā tur bija, tā tur bija. Tās visas pārējās tur gandrīz izsika, viscaur Kentuki štatā. Nelieli diķiši, nedaudz papumpē, un tie beidzas. Tie ir tikai pārpalikumi no *šīs*. Saprotat?

⁶⁸ Taču tas bija tāpēc, ka tur uzradās egoisms, mērķi bija nepareizi, parakstīja papīru kaudzi, ka “tas būs, lūk, *šādi*”, kaut arī bija apsolijuši, ka darīs to Dieva Valstībai, taču izskatījās, ka tas viss ir priekš pašiem. Saprotat?

⁶⁹ Un tas nedarbosies, nekas egoistisks nedarbosies. Taviem vadmotīviem un mērķiem ir jābūt pilnīgi, nevainojami pareiziem, tad tev ir ticība, lai prasītu. “Ja mūsu sirdis mūs nenosoda, tad mums ir paļāvība.” Saprotat? Redziet, mums ir jābūt paļāvībai. “Es to gribu Dieva godam un slavai.” Tad ticībai ir kanāls, kurā ienākt; ja tā nenotiek, tad tev ir izdomāta, intelektuāla ticība un nevis īstena ticība no Dieva. Ar to intelektuālo ticību nekas neizdosies. Varbūt tev atnāks emocijas, taču tā nedos tev to dziedināšanu, kura tev ir vajadzīga.

⁷⁰ Un tā, Ījabs, pārbaudīdams sevi ar neviltoto ticību, kuru Dievs viņam bija iedevis, ka viņš patiešām ir “taisns”, ka viņš bija izdarījis visu, ko Dievs no viņa pieprasīja. Lūk, kad par mums lūdzas, par mūsu slimību, interesanti, vai mēs esam izdarījuši visu, ko no mums pieprasa Dievs? Vai mēs esam sekojuši katrai Svēto Rakstu jotai? Vai mēs esam atdevuši Viņam mūsu sirdis un dzīves kalpošanai? Kāds ir iemesls, kāpēc tu gribi saņemt dziedināšanu? Lūk, kāpēc tu nevari saņemt pietiekamu ticību, saprotiet, jo varbūt tu neesi to izdarījis Dieva priekšā patiesi un visas sirds. Kā to izdarīja Hiskija, viņš uzrādīja Dievam pamatojumu, viņš gribēja sakārtot savu—savu ķēniņvalsti. Un Dievs atsūtīja atpakaļ Savu pravieti un pateica viņam, un viņš tika dziedināts. Saprotat? Taču sākumā tev tas viss ir jāizdara pareizi.

⁷¹ Lūk, līdzko tu nonāc tādā stāvoklī un zini, ka tev to ir atvēris

Dieva Vārds, caur atklāsmi, caur Vārdu, kuru darīt tev prasa Dievs, tad tev ir ticība, neveltota ticība.

⁷² Lūk, tieši kā Ābrahāms, kad viņam bija deviņdesmit deviņi gadi. Manuprāt, Pirmā Mozus grāmata 17. nodaļa. Dievs parādījās šim vecajam cilvēkam, lūk, deviņdesmit deviņos gados, kad viņš bija teju vai simts gadus vecs, kurš jau tik daudzus gadus gaidīja šo apsoliĵumu. Viņš parādījās viņam, nosaukdamies par *El-Šadai*, to, "Kuram ir krūtis". Un kāds gan tas bija iedrošinājums, kaut arī apsoliĵums tad vēl nebija piepildīts. Taču: "Ābrahām, Es esmu Visuvarenais Dievs, *El-Šadai*, "Tas, kurš dod spēku, Tas, kuram ir krūtis".

⁷³ Kā es jums esmu sacījis jau agrāk, kā mazulītis, kurš ir satraucies un apslimis, un raud, un viņš uzguļas uz savas mātes krūtīm. Un, zīzdams viņu, viņš atgūst savus spēkus, jo zīzdams viņš ir apmierināts, jo vienīgā pieeja, kas viņam ir un ko viņš zina, ir mātes krūtis. Viņam nav nekādas saprašanas par zālēm. Jūs varat iedot viņam zāles, viņš iespiegsies un raudās. Uztaisi viņam rokā poti, un viņš joprojām būs nemierīgs. Taču vienīgā pieeja, lai viņu apmierinātu, ir mātes krūtis.

⁷⁴ Un Viņš sacīja: "Ābrahām, tu esi vecs, tavi spēki ir izsikuši, tavas rokas ir izkaltušas, tavas virišķības vairs nav, taču Es esmu tava Māte. Vienkārši satver Manu apsoliĵumu un esi apmierināts, kamēr tu gaidi. Nomierinies!"

⁷⁵ Lūk, tieši tā ir ar katru ticīgo; nav svarīgi, cik ļoti tevi ir pārņēmis vēzis, cik ilgi tu jau sēdi ratiņkrēslā, lai kas tas arī nebūtu, ja vien tu spēsi satvert to atklāsmi no Dieva! Pēc tam esi apmierināts, zinot, ka tas notiks, jo ticība pacietīgi gaida apsoliĵo. Saprotat?

⁷⁶ Ījabs zināja, ka viņam bija taisnība. Mēs redzam šeit Rakstos, ka tur bija . . . pie viņa atnāca tie puiši; viņa draudzes locekļi. Visi, kas viņam agrāk šķita dārgi, vērsās pret viņu un centās apsūdzēt viņu, ka viņš ir apslēpts grēcinieks, jo ar viņu bija notikušas visas tās lietas. Jūs dzirdat, ka arī šodien cilvēki saka: "Es taču tev teicu. Paskaties uz viņu! Vai redzi, ka . . .?" Tas it nemaz nav tā. Reizēm tas ir Dievs, kas pārbauda savus cilvēkus. Šajā gadījumā tas bija Dievs, kas pārbaudīja Ījabu, labāko cilvēku, kāds tajā laikā bija uz zemes. Lūk, Viņš turēja viņu tādā stāvoklī, jo Viņš zināja, ka Ījabs bija pravietis, kuram bija vizija no Dieva, ka viņš ir izdarījis tieši to, ko Dievs viņam pateica, un viņš . . . Dievam bija pienākums piepildīt Savu apsoliĵumu, ko Viņš bija viņam devis.

⁷⁷ Ak! Tādiem būtu jābūt visiem kristiešiem. Kad pienāk mūsu dzīves pēdējā ciņa un kaklā skan pirmsnāves vaids, mums joprojām ir jāstāv stingri un jāatceras, ka Dievs pateica: "Es augšāmcelšu tevi pēdējā dienā." Saprotat? Ir jāturas pie tās—tās mūsu liecības, mūsu vietas Kristū, mūsu pozīcijas, kas mēs esam, zinot, ka mēs esam turējuši katru Viņa bauslibas Vārdu. "Svētiti

ir tie, kas pilda Viņa baušļus, lai viņiem būtu tiesības ienākt.” Saprotat? Un, kad mēs zinām, ka nav nozīmes tam, ko kāds ir pateicis, mēs esam turējuši katru bausli, ko mēs redzam Bibelē, ko Dievs ir licis mums. . . pateicis mums darīt, ar godbijību un milestību, un cieņu pret Radītāju, Kurš uzrakstīja Biblii.

⁷⁸ Mēs sakām: “To uzrakstīja cilvēki.”

⁷⁹ “To uzrakstīja vīri senajos laikos, kurus virzīja Svētais Gars.” Saprotat? Saprotiet, Dievs to uzrakstīja caur cilvēku. Tāpat kā pravietis, kas runā Viņa Vārdu, tas nav pravieša vārds, tas ir Dieva Vārds, saprotiet, caur pravieti. Lūk, kāpēc Tam noteikti ir jāpiepildās, ja tā patiešām ir Patiesība.

⁸⁰ Un tā, mēs redzam šo vareno vīru. Un, atcerieties, Ījabam tajā laikā nebija Bibeles, kuru lasīt. Nē! Viņš vadījās tikai no iedvesmas. Viņš bija pravietis, pie kura nāk Dieva Vārds. Viņam bija—viņam bija tikai jāsaņem iedvesma, jo viņš zināja savu pozīciju, ka viņš bija Dieva pravietis. Lūk, viņam bija vajadzīgs tikai tas, lai atnākt iedvesma. Un tad viņš zināja, ka tas, ko viņš pateica, notiks, jo tas bija caur iedvesmu.

⁸¹ Tāpat ir ar draudzi, ja viņa ir kārtībā (savesta kārtībā), viņa tikai. . . ja viņas mehānika ir kārtībā, tad viņai ir vajadzīga tikai dinamika. Šovakar, ja mēs sagatavosim mehāniku, savedīsim kārtībā mūsu sirdis, visu, ko mēs varam izdarīt, sekosim katram Vārdam, sekosim Viņam kristībā, sekosim Viņam ikvienā rīkojumā, ko Viņš ir pateicis mums darīt, sagatavosim visu mehāniku un šādi stāvēsim; tad mēs esam gatavi tam, lai tiek iedarbināta dinamika, bet to izdarīt var tikai Dievs; un tas ir, ielikt tavā sirdi to ticību, kas saka: “Es tagad esmu dziedināts.” Tad vairs nav nekādas nozīmes, kādi ir apstākļi, tu tik un tā esi dziedināts; tāpēc ka tā ir ticība, tu esi dziedināts caur ticību.

⁸² Viņam bija kanāls saziņai ar Dievu, kas viņam bija caur iedvesmu. Viņam bija veids, kā aizvākt prom sevi un ļaut ienākt Dievam. Un viņš zināja, ka viņš bija taisnots. Tā bija dāvana, tā bija dāvana cilvēkiem; nevis priekš Ījaba, bet priekš cilvēkiem. Lūk, kam ir domātas visas Dievišķās dāvanas—lai ar tām kalpotu Dieva ļaudīm. Ikviens nav norikots būt par pravieti. Jūs visi neesat. . . neesat norikoti lūgties par slimajiem. Viņi visi nav norikoti būt par ganiem, un tā tālāk. Taču tas ir atkarīgs no kanāla, kuru Dievs viņiem ir atvēris. Un tas ir, kā mēs šorīt izskatījām mācībstundā, ka viņš. . . Neviens nedrīkst bāzt savu degunu cita cilvēka kanālā, lai arī cik ļoti viņš nebūtu iedvesmots, cik ļoti tas šķiet, cik labi. . . Cik daudzi bija šī rīta sanāksmē? Paskatīsimies uz jūsu rokām. Saprotat? Saprotiet, jūs nedrīkstat.

⁸³ Lūk, Dāvids, tik iedvesmots kā vēl nekad, visi cilvēki gavilē un slavē Dievu, par to, kas šķita pilnīgā saskaņā ar Rakstiem, taču viņš nebija istais cilvēks. Tai iedvesmai būtu vajadzējais atnākt pie Nātāna, nevis pie Dāvida. Redziet, viņš pat

nepakonsultējās ar Nātānu. Vai redzat, kas notika? Saprotiet, mums vajag. . . Dievs pateica, ka Viņš “neko nedara, pirms Viņš nav atklājis to Saviem kalpiem praviešiem”.

⁸⁴ Un Ījabs bija pravietis tajā laikā. Un tā, vienīgais, ko Dievs bija devis Ījabam: kas vienmēr deva viņam gudribu, Viņa Vārdu un iedvesmu, viņš nevarēja saņemt iedvesmu. Taču viņš pārzināja visu savu mehāniku (viņš bija atnesis dedzināmo upuri, cik viņš zināja, viņš bija izdarījis visu, ko vien varēja), taču viņš nedzirdēja no Dieva ne Vārda. Tomēr velns nevarēja viņu sašķobīt! Lūk, lūdzu.

⁸⁵ Lūk, tas pats arī ar jums, kad par jums palūgsies. Nevajag atkal skriet uz rindu vai dabūt vēl kādu, kas par tevi palūgs. Kad tu zini, ka esi izpildījis tieši to, ko Dievs pateica tev izdarīt, saproti, tad gaidi, kad tev atklāsies tas iedvesmas kanāls, un: “Tagad es esmu dziedināts!” Kad tas iekrīt tur iekšā, viss ir beidzies. Ak, tev vairs nav vajadzīgas nekādas lūgšanu rindas vai vēl kaut kas, viss ir beidzies! Tev tas ir atklāts! Saprotat?

⁸⁶ Tieši tāpat kā tas vecais pravietis Kunga Jēzus atnākšanas laikā; mēs redzam, ka viņam bija atklāts, šim vecajam gudrajam, ka “Viņš nedomirs, pirms viņš nebūs ieraudzījis Kungu Kristu”. Un viņš Tam ticēja, un viņš To gaidīja. Un cilvēki domāja, ka viņš bija traks, ka vecais vīrs ir zaudējis prātiņu. Taču viņš tik un tā tam ticēja! Nekas nevarēja viņu tajā izšķobīt, viņš zināja, ka Dievs viņam ir to atklājis, jo Biblelē ir teikts: “Viņam to bija atklājis Svētais Gars.”

⁸⁷ Simeons tajā brīdī ienāca templi, pienāca klāt un slavēja Dievu, un sacīja: “Ļauj tavam kalpam aiziet mierā.” Kad viņš paņēma mazulīti: “Manas acis ir redzējušas Tavu Glābšanu.” Redziet, viņš zināja, ka viņš To redzēs. Nebija svarīgi, cik daudzus mazulus viņš redzēja katru dienu, viņš zināja, ka Dievs bija viņam atklājis, ka pirms savas nāves viņš redzēs Kristu. Simeons tam ticēja.

⁸⁸ Lūk, kad tas ir atklāts *tev*, ka tieši tu esi saņēmis Dieva apsoliĵumu, iedvesma, tā kā tu esi kristietis, ir tevi pārņēmusi, tev pat nav vajadzīga lūgšanu rinda. Tikai. . . vienīgais, kas tev ir vajadzīgs: atvērt savu sirdi, kad visa mehānika ir kārtībā, un ļaut ienākt iedvesmai, un vairs nekā neizmains tavas domas; tev tas ir. Pretējā gadījumā no tā nebūs nekāda labuma.

⁸⁹ Lūk, ievērojiet, Ījabam bija vajadzīgs iedvesmas kanāls, viņš to bija atvēris. Viņam bija kanāls saziņai ar Dievu caur Viņa iedvesmu. Viņam bija veids, kā aizvākt sevi prom un atļaut ienākt Dieva Vārdam. Paskatieties, kā viņi—kā viņi nāca pie viņa pēc padoma no austrumiem un no rietumiem, cilvēki viņu meklēja, jo viņi zināja, ka tas, ko sacīja Ījabs, bija Patiesība. Viņi zināja, ka tas cilvēks runāja Patiesību. Tāpēc ka tas, ko viņš pravietoja, tas īstenojās! Un tāpēc cilvēki nāca no austrumiem un rietumiem.

⁹⁰ Viņš sacīja, ka, ja viņš gāja uz tirgu, jauni prinči no austrumiem klanijās viņa priekšā, lai tikai izdzirdētu no viņa kaut vienu mierinājuma vārdu, viņa lielo un vareno gudrību, jo viņi zināja, ka šis cilvēks ir godīgs. Viņam negribējās lielities, viņam nebija savtīgi mērķi, viņš necentās izmantot savu autoritāti, viņš vienkārši bija godīgs pravietis Dieva priekšā. Un cilvēki viņam uzticējās, un visi nāca pie viņa no austrumiem un rietumiem, lai tikai kādu britiņu ar viņu parunātu. Bibelē šeit par viņu ir pateikts. Taču, redziet, viņam nepietika iedvesmas, kas pateiktu viņam, kāpēc tas viss notika. Dievs pieļāva, lai tas notiktu, bet viņam nepateica.

⁹¹ Tad viendien, mēs redzam, ka tad, ka tieši tajā laikā tas . . . Visi, kamēr vien tu vari viņiem palīdzēt, “viss ir kārtībā”. Taču, kad viņi ar tevi nav vienisprātis, lūk, kad atnāk nepatīkšanas. Taču tikai viņš zināja, ka viņam bija taisnība; viņa ticības pulsācija, kas dzirdēja viņa runāto Dieva Vārdu, viņš zināja, ka Tā bija Patiesība. Tieši tā! Viņš zināja Dieva Balsi. Nevienš nevarēja viņu tajā piemānīt, jo viņš To pazina. Tas . . . Bet, lai ko tu . . . kaut kas tev ir atklāts, iespējams, pretēji tam, ko domā cilvēki . . . Lūk, es runāju par praviešiem. Kad Dievs kaut ko atklāj, jeb, ja Dievs atklāj kādu noslēpumu, lai tas tiktu atklāts cilvēkiem, tad tas nekad neatnāks caur garīgo semināru, tas nekad neatnāks caur cilvēku grupu, tā nekad nav bijis. Tas vienmēr atnāks, ir nācis un nāks caur atsevišķu individu, caur pravieti! Āmosa 3:7, saprotiet: “Tas Kungs neko nedara, vispirms neatklājis Savu noslēpumu caur Saviem praviešiem.”

⁹² Un, lūk, ar Ījabu notika kaut kas sliktis, bet viņš nevarēja saņemt iedvesmu, un tas viņu uztrauca, un tas . . . kad tu nonāc tādā sarežģītā stāvoklī, tieši tad ienaidnieks ienāk teju vai katrā tavā draugā. Un viņi sāka viņu apsūdzēt. Ak, tas droši vien bija skumji, kad viņš redzēja, ka viņa draugi viņu apsūdzēja; sātans tad dodas un pievienojas ienaidniekam. Tieši tad ienāk sātans: “Atdod viņu manās rokās, un es izdarišu, ka viņš Tevi nolād, lai . . . Es panākšu, ka viņš noliedz savu Vēstījumu. Es panākšu, ka viņš nolād Tevi. Es panākšu, ka viņš atgriežas un pasaka, ka ‘tas viss bija nepareizi!’” Tad viņš pārbaudīja viņu ar visu, ko vien varēja, pat ar visiem draugiem, varenajiem vīriem un draugiem, kas viņam reiz bija. Taču Ījabs stāvēja stingri, jo viņš zināja, ka viņš ir dzirdējis Dieva Balsi!

⁹³ Ak, Dievs, palidzi, lai ritvakar es varētu pateikt to *Uz Baloža spārnēm*. Es dzirdēju Dieva Balsi, kas kaut ko pateica, un tas tieši tā arī notiks! Tieši tā, kā istenojās viss pārējais, tā notiks arī šis!

⁹⁴ Lūk, Ījabs zināja, ka tas notiks. Un viņš zināja, ka Dievs ir pateicis viņam to, ka viņš bija “taisns”. Taču viņi padarīja viņu par grēcinieku, tāpēc viņš gaidīja iedvesmu. Sātans ienāk visos cilvēkos, un viņš pienāca . . . šajos mierinātajos, tā saucamajos, un apvainoja viņu, taču tas viņu it nemaz neizšķobīja. Taču,

kad viņa priekšā bija apstiprināts Dieva Vārds. . . Viņš bija dzirdējis par Dievu ar ausīm, taču viendien, kad viņš atradās savā zemākajā punktā. . . Un, kamēr viņš tur sēdēja un visi viņu vainoja, pat viņa sieva sacīja viņam, ka viņš “kļūdās”; viņš kasīja savus augoņus. Un atnāca Ēlihus un pārmeta viņam, ka viņš ir savtīgs, par to, kā viņš vainoja Dievu un tā tālāk.

⁹⁵ Un tad, tieši tajā brīdī, tieši tad pār viņu nonāca iedvesma, lūk, kad uzplaiksnīja zibens, iedārdējās pērkonī; lūk, kad pār pravieti nonāca iedvesma, un viņš piecēlās un viņš sacīja: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs! Un pēdējās dienās Viņš stāvēs uz šīs zemes. Ja arī tārpi iznīcinās šo ķermeni, es savā miesā ieraudzīšu Dievu, es pats Viņu ieraudzīšu.”

⁹⁶ Viņš ieraudzīja. . . Viņš runāja par kokiem, par botānisko dzīvi, kā tā nomirst un atkal atdzīvojas; to izdara ūdens, ūdens smarža, ūdens aromāts, jo ūdens izlist uz koka vai kaut kas tāds, vai arī uz sēklu, kas ir nokritis zemē. Viņš sacīja: “Taču cilvēks apguļas, izlaiž garu, bērni atnāk viņu pagodināt, bet viņš to nesaprot. Ak, kaut Tu mani apslēptu kapā” (Ījaba grāmata 14) “līdz beigsies Tavas dusmas.” Viņš sacīja: “Ja cilvēks nomirst, vai viņš atkal atdzīvojas? Visu noteikto savas dzīves laiku es gaidīšu, kamēr atnāks mana pārmaiņa. Tu mani pasauksi, un es atbildēšu. Tu esi noteicis robežas, kuras es nevaru pāriet,” un tā tālāk. Viņš to visu zināja. Viņš vēroja, kā dzīvo koks, kā gan tā notiek ar cilvēku, tas nomirst? Viņš taču neuzceļas. Tāpēc Dievs rādīja viņam šo Izpircēju.

⁹⁷ Viņš gribēja saprast, vai ir kāds, kurš varētu par viņu aizbilst. Viņš bija aizbildis par ļoti daudziem cilvēkiem, bet vai tagad kāds varētu aizlikt kādu vārdu par viņu? Vai kāds ar savām rokām varētu savienot Ījabu, tas ir, grēcīgu cilvēku un svēto Dievu, un uztaisīt tiltu šim ceļam? Vai viņš varētu aiziet uz Viņa mājām un pieklaupēt pie durvīm? Vai Viņš atvērtu durvis un nedaudz parunātu ar viņu?

⁹⁸ Taču tad, kad viņa sirdī nonāca atklāsme, tad viņš ieraudzīja Dievu. Zibeņi sāka zibēt, pērkonī dārdēt. Un, kad tas notika, viņš piecēlās kājās un viņš sacīja: “Es zinu, ka mans Izpircējs ir dzīvs! Mans Izpircējs, un pēdējās dienās Viņš stāvēs uz zemes.” Saprotiet, viņš bija sācis redzēt Dieva reakciju uz viņa ticību.

⁹⁹ Un tā, interesanti, vai ir kāds veids, kā mēs varētu ieraudzīt Dievu. Kā gan mēs varētu Viņu ieraudzīt? Lūk, Dievam bija tikai viens veids, pārbaudīt Ījabu. Tas sacīja: “Es biju par Tevi dzirdējis ar ausīm, bet tagad es Tevi redzu. Bet tagad es Tevi redzu ar manām acīm.” Vizija par neredzamo bija kļuvusi redzama. Viņš redzēja, kā apkārt savelkas mākoņi, viņš dzirdēja jeb redzēja, kā zibeņo zibeņi. Un redzēja, kā dārd pērkons, iespējams, skaidras dienas laikā, un viņš ieraudzīja Dievu tajā mākonī un tajā zibeņī. Viņš varēja redzēt Dievu ar savām fiziskajām acīm. Redziet, tāpēc ka neredzamais bija

kļūvis redzams. Tad tika apstiprināta visa pārējā redzamā vizija, kļūva redzama fiziskajām acīm.

¹⁰⁰ Tieši tāpat kā ticība ar darbiem, kā mēs sacijām vakar vakarā. Ābrahāms ne... viņam arī nebija lasāmas Bībeles, taču viņš bija pravietis, viņa vizija un viņa ticība. Un citiem šķita, ka viņam nevajadzētu tā domāt, uzskatīt, ka viņiem būs bērniņš. Taču viņiem patiešām bija bērniņš, jo viņš runāja tieši par savu viziju par bērniņu: "Man tas būs! Man tas būs!" Taču, kad bērniņš piedzima, tad pārējie cilvēki ar savām acīm ieraudzīja to, ko viņš bija redzējis vizijā. Un, kad tu sāc rīkoties, pamatojoties uz to, kam tu tici savā sirdī, tad cilvēki iepazīst Dievu un pēc tavām darbībām uzzina, kas ar tevi notiek. Lūk, kā tu redzi Dievu ar savām acīm. Taču attiecībā uz viņu, neskatoties uz visiem viņa labajiem darbiem, uz visu, ko viņš bija izdarījis citiem, viņam bija vajadzīgs kāds, kas aizbilstu par viņu. Kad pienāca bērns, Īzāka, dzimšana, tā iedvesma, kas viņu pie tā noveda, apstiprināja viņa viziju tā, ka cilvēki ieraudzīja, ka tas, ko viņš bija redzējis vizijā, patiešām bija Patiesība.

¹⁰¹ Lūk, reizēm šis spēcīgās ticības pulsācijas sākas tieši krīzes laikā. Parasti mūs tajā ievēd tieši krīze. Tieši krīze atveda pie tā Ījabu. Nu, viņš jau bija pie savas dzīves beigām. Viņa bērni bija miruši; viņa kamieļi. Un viss viņa ipašums bija zudis un iznīcināts. Un viņa paša dzīve, no matu galiņiem līdz pašam pēdām viņš viss bija augoņos. Tieši krīze izdarīja uz viņu spiedienu, un tieši tad pār viņu nonāca iedvesma.

¹⁰² Ak, vīrieši un sievietes, ja vien jūs šovakar paskatītos apkārt un ieraudzītu, cik ļoti tuvu mēs esam Tā Kunga Atnākšanai. Jūs, kas esat atlikuši kristību ar Svēto Garu. Iespējams, jūs paļāvāties uz kaut kādu sajūtu vai kādu savu darbību, ko sātans var atdarināt, un jūsos nav istens Svētais Gars, lai ieietu Dieva apsoliņumos līdz pašam galam. Kā cilvēks, kurš apgalvo, ka viņam ir Svētais Gars, var noliegt kaut vienu šīs Bībeles Vārdu, saucot to par "nepareizu"? Tas nav iespējams!

¹⁰³ Nav svarīgi, cik reliģiozi jūs esat, cik daudzām draudzēm jūs piederat, uz cik daudzām grāmatām ir jūsu vārds; ja tevi ir tas neviltotais Svētais Gars (kurš ir šis Vārds, izpausts), tad tu ieraudzīsi Vestījumu un laiku, jo to dara tieši Svētais Gars. Taču kaut kam to ir jāaizdedzina, pār tevi ir jānonāk iedvesmai. Un, ja... ja tu lej ūdeni uz zemes, uz zemes, uz zemes, bet tur nav sēklas, tur nav ko apliet, tad kā tur vispār var kaut kas izaugt? Tur nav kam izaugt. Tas nozīmē, ka to ieraudzīs tikai Dieva Izredzētie.

¹⁰⁴ Dieva izredzētie ieraudzīja to Noas laikā, Mozus laikā, Jēzus laikā, apustuļu laikā, Lutera laikā, Veslija laikā, vasarsvētku draudžu laikā, jo tieši tā bija tā Sēkla, kas bija uz zemes, kad tika izlieta šī iedvesma. Tagad, kad tiek izlieta iedvesma, lai sapulcinātu kopā Līgavu, To ieraudzīs tikai tie, kuri ir izredzēti.

Jēzus sacīja: “Es pateicos Tev, Tēvs, ka Tu esi to noslēpis no gudro un prātīgo acīm, un atklājis to bērniņiem, kuri grib iemācīties.” Lūk, pār to ir jānonāk iedvesmai.

¹⁰⁵ Un tā, kad pār viņu nonāca iedvesma, tas to izdarīja. Tad viņš visu saprata! Lūk, mēs redzam, ka krīzes brīdis pienāk tad, kad nāk spiediens. Un šodien paskatieties apkārt, paskatieties uz tiem apstākļiem, kādos mēs dzīvojam. Vai tad mēs nedzīvojam mūsdienu Sodomā un Gomorā? Vai tad pasaule nav atkal tajā atgriezusies? Toreiz ar uguni tika iznīcināta pagāniskā pasaule. Vai tad Jēzus neteica svētā Lūkas 17. nodaļā, 28., 29., un 30. pantā, ka “tāpat kā bija Sodomas dienās, tāpat būs, kad atnāks cilvēka Dēls, kad cilvēka Dēls parādīsies, atklāsies?” Ko nozīmē “atklāties”? Tas nozīmē atklāt noslēpumu, atklāsme; atklāt jeb darīt zināmu kādu noslēpumu.

¹⁰⁶ Un tā, visas tās lietas, kas bija apslēptas visu draudzes periodu laikā, tagad tiek atklātas, darītas zināmas. Lūk, mēs varam to pateikt, taču, ja Dievs nav to apstiprinājis, tas nav pareizi. Saprotiet, Dievam nevajag, lai kāds skaidrotu Viņa Vārdu, Viņš pats Sevi izskaidro. Viņš pateica: “Jaunava taps grūta,” un viņa tapa grūta. Viņš sacīja: “Lai top gaisma,” un tā notika. Un mēs nedzīvojam Luterā periodā, Veslija periodā vai vasarsvētku draudžu periodā. Vasarsvētku draudžu periods bija tikai dāvanu, kas atgriezās draudzē, atjaunošana, bet mēs dzīvojam vakara laikā, mēs dzīvojam laikā, kad tiek izsaukta Ligava.

¹⁰⁷ Un tieši tāpat, kā katoļiem bija grūti ieraudzīt Luteru, luterāņiem ieraudzīt Vesliju, un pentako. . . Veslija sekotājiem ieraudzīt pentakostu periodu, tikpat grūti ir arī pentakostiem ieraudzīt šo periodu. Tā ir bijis vienmēr, jo tas izlējis uz izredzētās Sēklas un tikai uz tās. Tieši to māca Bībele. Viņi to neredz, Jēzus pat lūdza par viņiem, teica, ka “viņi bija akli, viņi to nezināja”. Atklāsmes grāmatā mums ir pateikts, šajā Lāodikejas Draudzes Periodā, kad Viņu izlika ārpus draudzes, ka viņi ir “kaili! nabagi! nožēlojami! akli! un nezina to”. Tas atkal atkārtojas, viņi To neredz, nevar To saprast. Viņi ir tik ļoti iestinguši tradīcijās!

¹⁰⁸ Taču atcerieties apsolīto Dieva Vārdu, kuru pateica Jēzus Kristus, tas pats Dievs, kas izteica radību, un tā radās; Viņš bija tas, kurš bija pirms pasaules radīšanas, kas izteica Vārdus: “Lai top,” un tas tapa. Jo Viņš sacīja: “Viņš bija pasaulē, un pasaule bija Viņa radīta, bet pasaule Viņu neatpazīna. Bet tiem, kas Viņu atpazīna, Viņš tiem deva varu kļūt par Dieva dēliem.” Pats Radītājs, pats Radītājs personīgi, kad Viņš augšāmcēla no mironiņiem Lācaru, Viņš sacīja: “Nebrīnieties par to, jo nāk tā stunda, kad visi, kas ir kapā, dzirdēs cilvēka Dēla balsi un iznāks.” Tas pats Dievs, kas sacīja: “Lai top Gaisma,” sacīja, “cilvēka Dēla Balss uzmodinās tos, kas atrodas kapā.” Tam ir jānotiek noteiktajā laikā. Viņš izteica: “Lai top vīrietis un

sieviete,” un tā tālāk, un to visu daudzus gadus, simtiem gadu pirms tas notika.

109 Iedvesma nonāca pār pravieti Jesaju, viņš sacīja: “Mums ir piedzimis bērns, ir dots dēls. Viņa Vārds ir Padoma Devējs, Miera Valdnieks, Varenais Dievs, mūžīgais Tēvs.” Gāja gadi, mēneši, gadi, dienas, nedēļas, gāja gadi, pagāja simtiem gadu. Astoņi simti gadus vēlāk jaunavai piedzima Imanuēls! Kāpēc? Tāpēc ka tas bija pateikts ar Dieva svaidīta pravieša lūpām, sēkla izgāja. Saprotat? “Un tajā varenajā stundā,” sacīja, “jūs meklēsiet . . . prasisiet Man vīziju vai zīmi.”

110 Viņš sacīja: “Es došu viņiem zīmi, mūžīgu zīmi, ‘jaunava taps grūta’, mūžīgu zīmi.”

111 Un tā, mēs redzam, ka Dieva Gars sāk darboties tieši šajās istenas spriedzes stundās. Viņš pieļāva, lai ebreju jaunekļi ieiet kvēlojošajā krāsnī, Viņš pat pirkstu nepakustināja. Taču, kad Viņš sāka darboties, tad Viņš darbojās.

112 Lūk, mēs šeit redzam Lūkas 17. nodaļā un 30. pantā, ka Viņš sacīja, ka “pēdējās dienās, kad atklāsies cilvēka Dēls, kā Viņš to izdarīja tieši pirms Sodomas un Gomoras, un ka būs tieši tādi paši apstākļi”. Viņš pateica par Mozu, par . . . Es lūdzu piedošanu, nevis par Mozu, bet par Nou. Par to, ka cilvēki “ēda, dzēra un tā tālāk, precējās un izprecināja.” Pēc tam Viņš turpināja, sacīja: “Kā bija Lata dienās, tā būs arī tajā laikā, kad atklāsies cilvēka Dēls.” Tagad skatieties, cilvēka Dēls atklājās Ābrahāma grupai kā Cilvēks, Pravietis, cilvēciskās miesas veidā, parasts Cilvēks puteklainās drēbēs, un Ābrahāms nosauca Viņu par “Elohimu”.

113 Un tā, Jēzus šeit sola, ka pēdējās dienās cilvēka Dēls atkal atklāsies tādai pašai grupai, Ābrahāma Ķēnišķīgajai Sēklai, tieši pirms nonāks uguns. Atcerieties, draudze vairs nesaņēma vēl kādu liecinieku, Ābrahāms un tie pārējie, uzreiz pēc tam piedzima apsolutais dēls, kuru viņi gaidīja. Un draudze gaida Apsolito Dēlu, Viņš atnāks uzreiz pēc šīs kalpošanas dienām, Viņš atklāsies no debesim. Lūk, mēs to redzam ļoti skaidri, tā tam ir jābūt. Vienīgi ir jābūt kaut kam, kas pulsē, tas ienāk cilvēkā, Dievs viņam apstiprina un pasaka, un parāda viņam, ka tai lietai ir jānotiek; un ka jūs būsiet . . .

114 Tāpat kā Mozus, viņš negribēja atbrīvot tos cilvēkus, bet Dievs runāja uz viņu degošā krūmā. Viņš negribēja iet, taču viņam bija jāiet. Mozus bija dzirdējis, ka Viņš esot varenais Jehova. Taču, kad viņš To ieraudzīja, Viņš bija Uguns Staba veidā. “Es biju par Tevi dzirdējis, bet tagad es Tevi redzu.” Kur Viņš bija redzams? Viņa apstiprinātajā Vārdā.

115 Dievs pateica Ābrahāmam, ka “viņa tauta dzīvos svešā zemē četrsimt gadus, taču Viņš izvedis tos ar varenu roku”.

116 Un, pievērsiet uzmanību, šis degošais krūms apstiprināja to, ko bija pateicis pravietis Ābrahāms, ka tas notiks. Mozus sacīja: “Es par to biju dzirdējis, bet tagad es to redzu!”

117 Lūk, *mēs esam* dzirdējuši, ka pēdējās dienās cilvēka Dēls parādīsies Savas tautas vidū un atklāsies cilvēkiem tieši tāpat, kā Viņš to izdarīja pirms . . . tieši pirms Sodomas iznīcināšanas. Cilvēka Dēls, ko Viņš izdarīja? Viņš zināja noslēpumus, kas bija Sāras sirdi. Vēl Viņš iedeva Ābrahāmam apsolījumu. Ābrahāms bija dzirdējis Dieva Balsi, varbūt viņš bija redzējis Viņu visdažādākajos veidos (es nezinu, kā Viņš ar viņu sarunājās, caur sapņiem vai caur pravietojumiem), taču šoreiz viņš ieraudzīja Viņu. “Es par Tevi biju dzirdējis, bet tagad es Tevi redzu.”

118 Un draudze ir dzirdējusi par Dievu, viņi ir lasījuši par Viņu un par to, ko Viņš ir darījis un kādus Viņš ir devis apsolījumus, taču tagad mēs redzam Viņu ar savām acīm (tieši tāpat kā Ījabs): “Es biju par Tevi dzirdējis, taču tagad es Tevi redzu.” Ak! Tā ir liela atšķirība.

119 Tās krīzes laikā Mozus sāka brēkt. Un mēs redzam 2. Mozus grāmatas 14. nodaļā, no 13. līdz 16. pantam, kad Mozus ar Israēla ļaudīm bija tajā lielajā saspringumā, pār viņu nonāca iedvesma, un viņš pateica to, ko viņam vajadzēja pateikt, nezinādams, ko viņš pateica. Redziet: “Stāviet mierā un redzēsiet Tā Kunga glābšanu.” Dievs vēl nebija viņam neko pateicis. Saprotiet, pār viņu nonāca iedvesma.

120 Viņi sacīja: “Kāpēc tu mūs izvedi un atvedi šurp? Labāk mēs būtu nomiruši Ēģiptē. Vai tad tur mums trūka kapu? Tu mūs izvedi šurp nāvē; mēs būtu varējuši dzīvot mierā kā vergi līdz mūsu nāvei, bet tu mūs izvedi uz šejieni.”

121 Pravietis Mozus zināja, ka viņam bija pieeja pie Dieva, viņš saņēma iedvesmu, un viņš sacīja: “Stāviet mierā un jūs redzēsiet Tā Kunga glābšanu; jo tos ēģiptiešus, ko jūs redzat šodien, jūs viņus vairs nekad neredzēsiet.” Kā gan viņš zināja, ka tas notiks? Kā viņš to zināja? Viņš nezināja, ko viņš runāja.

122 Taču uzreiz pēc tam, kad viņš bija to izteicis, Dievs pateica viņam, kā to izdarīt. Sacīja: “Mozu, nebrēc uz Mani, paņem nūju savā rokā un izstiep to pret jūru, un pasaki Israēla bērniem: ‘Ejiet!’” Āmen!

123 Iedvesma! Lūk, kā tas nonāk pār tevi, kad tu esi slim. Lūk, kā tas nonāk pār tevi, kad tu esi nomocīts. Tev kaut kas atklājas, un tu redzi, ka tas ir atklāts, tu to izsaki: “Es esmu dziedināts!”

124 Pēc tam Dievs pasaka tev, kas ir jādara: “Celies kājās un sāc staigāt.” Āmen! Tad jautājums ir izšķirts, kad tu to vari izdarīt šādi. Lūk, kā Dievs to dara, tad tu ieraugi, kā Dievs izpaužas caur tevi.

125 Tieši Dievs pateica viņam to izdarīt. Lūk, tad visi, kas bija klāt, viss Israēls, kurš toreiz atradās tur, ieraudzīja iedvesmu,

kura nonāca uz Mozu. Viņi paši ar savām acīm ieraudzīja Dievu, ūdens tika izpūsts uz abām pusēm. Un tas Uguns Stabs pārveda viņus taisni pāri jūrai. Viņš dzirdēja par Dievu, pēc tam viņi redzēja Dievu.

¹²⁶ Jozua bija krīzes stundā, kad armijas metās bēgt, bet saule laidās lejup. Jozua bija pravietis, un viņš zināja, ka tad, ja tām armijām vēlreiz izdosies apvienoties un tās viņam uzbruks, viņš zaudēs vēl vairāk virus, tāpēc tajā krīzes stundā, kad kaut kas bija jāizdara. . . Bija tikai viena izeja: ja viņš turpinātu viņus vajāt, tad viņš visus sakautu, ikvienu no tiem. Taču tam nebija pietiekoši gaismas, tāpēc Jozua piecēlās, pacēla rokas un sacīja: "Saule, stāvi! Mēness, stāvi virs Ajalonas, līdz es pabeigšu šo kauju." Un saule apstājās. Viņi dzirdēja, kā Jozua sacīja, un pēc tam redzēja Dievu darbībā, paši ar savām acīm. Patiešām!

¹²⁷ Redziet, protams, tas ir paradokss, kad redzi, ka tas, kas izskatās neiespējams, tomēr ir patiesība. Taču: "Saule apstājās," ir teikts Bibelē. Es nezinu, ko domājat jūs, ļaudis, kuri uzskatāt, ka zeme griežas, lūk, taču jebkurā gadījumā "saule apstājās". Droši vien Jozua nemaz necentās izskaidrot, kā viņš to izdaris, kā Dievs to izdaris; viņš tikai pateica: "Saule, apstājies!" Viņš to pateica, droši vien nemaz nezinādams, ko viņš sacīja, jo to viņam iedeva Dievs, un Viņš darbojās.

¹²⁸ Tas pats ir Marka 11:23: "Ja pateiksiet šim kalnam: 'Kusties,' un nešaubisieties savā sirdī, bet ticēsiet, ka jūsu teiktais piepildīsies, tad jūs dabūsiet to, ko pateicāt." Taču tu nevari piecelties un to pateikt, šaubīdamies savā prātā, tev ir jābūt iedvesmotam, lai to pateiktu. Āmen!

¹²⁹ Atvainojiet par šo izteicienu; taču tajā dienā, kad es sēdēju tur mežā (un Dievs ir mans Tiesnesis, es varētu nokrist miris aiz šīs kanceles), un šī Rakstu vieta visu dzīvi bija dzinusi mani strupceļā. . . sēdēju torit mežā, un es to pārdomāju, un tā Balss uz mani runāja, Viņš sacīja: "Šī Rakstu vieta, tāpat kā visas Rakstu vietas, ir patiesa."

¹³⁰ Un es nodomāju: "Nu, kā gan tas ir iespējams?"

¹³¹ Un Viņš sacīja: "Tu. . ." Es sacīju. . . Viņš sacīja: "Pasaki, un tā notiks. Nešaubies par to."

¹³² Un es ar Kādu runāju, sēdēdams tur mežā. Nevienas vāveres, es tur atrados jau trīs dienas, tur nebija vāveru. Un es sēdēju sikamoru biezoknī. Vāveres nemaz nenāk. . . ikviens, kas medi vāveres, zina, ka sikamora kokos to nav. Un es tur sēdēju; un pūta patiešām stiprs vējš, apmēram desmitos no rīta, un es atkal aizdomājos.

¹³³ Un Viņš pateica: "Tu esi medībās, un tev ir vajadzīgas vāveres tieši tāpat, kā Ābrahāmam bija vajadzīgs auns."

¹³⁴ Es nodomāju: "Tas vienmēr man ir sacījis Patiesību, taču šis izklausās jocīgi." Un es piecēlos no tās vietas, kur es sēdēju,

pavēros visapkārt: “Kur ir tas Cilvēks, kas ar mani runāja?” Neviens nebija, tikai stipri pūta vējš. Un es nodomāju: “Varbūt es biju iemidzis, un es to nosapņoju? Nē, es negulēju. Es sēdēju, atbalstījies pret koku, vēroju, teju teju man bija tur jāsatiekas ar brāli Vudu un brāli Sotmanu, apmēram desmitos no rita. Visi fermeri tur strādāja, vāca kukurūzu.”

135 Un es atkal to izdzirdēju, sacīja: “Tu esi medibās, un tev ir vajadzīgs medijums. Cik daudzas tev vajag?”

136 Un es nodomāju: “Nu, es negribu pārspilēt, paprasišu tikai trīs, trīs vāveres. Es gribu trīs jauniņas, rudās vāveres. Tās man ir vajadzīgas.”

137 Viņš sacīja: “Tad pasaki to.”

138 Un es sacīju: “Man būs trīs jauniņas, rudās vāveres.”

139 Viņš sacīja: “No kurienes tās parādīsies?”

140 “Nu,” es nodomāju, “re, cik tālu esmu aizgājis, kaut kas ar mani šeit sarunājas.” Tieši tāpat kā jūs šobrīd dzirdat mani runājam. Un Dievs Debesīs, kad es turu šo Biblii pie savas sirds, zina, ka tā ir patiesība. Un Viņš. . . Un es sacīju: “Nu ko. . .” Es izvēlējos ērmīgu vietu, tur nokarājās vecs, sauss zars (apmēram piecdesmit metru attālumā, tik tālu bija piesauta mana šautene).

141 Es sacīju: “Pirmā būs tieši tur,” un tā tur bija.

142 Es izberzu acis un atskatījos (es pagriezu galvu), un es nodomāju: “Es negribu šaut uz viziju.” Tāpēc es atkal atskatījos, un tur sēdēja vāvere. Es ieliku savā šautenē patronu, notēmēju un es redzēju viņas melno actiņu, jauniņa, ruda vāvere. Es nodomāju: “Es—es. . . Varbūt es guļu, es—es pēc pāris minūtēm pamodīšos. Redz, es par to sapņoju.” Nu, es notēmēju, nošāvu vāveri, un tā nokrita no zara. Es nodomāju: “Nu, es nezinu.” Es nodomāju: “Nu, vai man vajadzētu tur aiziet un to sameklet?” Un—un es tur aizgāju, un tur tā gulēja. Es to pacēlu, un no tās tecēja asinis. Vizija neasiņo, ziniet. Un tā, es to pacēlu, un tā bija vāvere. Es pilnīgi viss sastingu.

143 Un es paskatījos apkārt, es sacīju: “Dievs, tas biji Tu!” Es sacīju: “Paldies Tev par to. Tagad es aiziešu un. . .”

144 Viņš sacīja: “Bet tu *pateici!* Vai tad tu šaubies par to, ko tu pateici? Tu pateici, ka tev būs ‘tris’. Un tā, no kurienes parādīsies nākamā?”

145 Es padomāju: “Nu, ja es sapņoju, tad tā vien turpināšu.”

146 Tāpēc es—es sacīju. . . Es tur izvēlējos vecu koka stumbru, kuru pilnībā bija apvijusi tā indīgā efeja. Tādā jūs vāveri nekad neredzēsiet. Tāpēc es sacīju: “Nākamā parādīsies tieši no tās indīgās efejas,” un, lūk, tur sēdēja tā rudā vāverīte, skatījās man tieši virsū. Es nolaidu savu šauteni un paberzēju acis. Es atkal apgriezās, nodomāju. . . Tur viņa sēdēja, pagriežusi galvu uz sānu. Es to vāveri nošāvu un pēc tam sāku iet uz mājām.

147 Taču sacīja: “Tu taču sacīji ‘tris’! Vai tad tu šaubies par to, ko tu sacīji?”

148 Es sacīju: “Nē, Kungs, es nešaubos par to, ko es sacīju, jo Tu to apstiprini.”

Šī vieta no Rakstiem mani dzina strupceļā: “Nevis, ja *Es* pateikšu, bet ja *jūs* pateiksiet”. Nevis, ja *Jēzus* pateiks, bet ja *tu* pats to pateiksi.

149 Un es nodomāju: “Kaut kādā veidā es esmu ticis tajā kanālā, un es zinu, ka Viņš ir šeit, jo es esmu ārkārtīgi satraukts.” Es nodomāju: “Bet ar šo es izrikošos ērmīgi, pavisam noteikti.”

Es sacīju: “Tur būs rudā vāvere, kas noskries no *tā* kalniņa, aizskries *šajā* virzienā, tieši man blakus, aizskries tālāk un apsēdīsies uz *tā* zara, un paskatīsies *tā* fermēra virzienā.” Lūk, tā noskreja no tā kalniņa, devās uz priekšu un apsēdās, paskatājās tā fermēra virzienā. Un es to nošāvu.

150 Satans man sacīja: “Vai zini ko? Šobrīd visi meži mudž no tām.” Un es nosēdēju tur līdz pulksten divpadsmitiem, bet vairs nekas nenotika. Tas parāda, ka tad, kad Dievs... tieši Viņš ir zemes un Debesu Radītājs!

151 Šobrīd Džefersonvilā to klausās ģimene, kurus sauc par Raitiem. Brālis Vuds un es devāmies viņus apciemot. Viņi taisa vakarēdiena viņu draudzei. Mazā Edite sēdēja tur istabā; meitene invalīde, viņa visu dzīvi ir bijusi slima, tāpēc mēs vienmēr gaidījām, ka Dievs viņu dziedinās. Viņas māsa ir atraitne, viņas vīrs bija miris; viņu sauc Hetija, ļoti pazemīga sieviete. Un, kamēr mēs ar brāli Benksu gājām nomedīt viņai kādu trusi, viņi uztaisīja lielu ķiršu pīrāgu; un lika man piesēst un paēst.

152 Mēs visi sēdējām pie galda, mēs runājām par to, tas bija noticis tikai pirms pāris dienām. Un, kad mēs sēdējām pie galda, par to sarunādāmies, es pēkšņi sacīju: “Kas gan tas bija?” Es sacīju: “Brāli Rait, tu esi vecs vīrs, visu dzīvi esi medījis vāveres. Brāli Šelbij, tu esi speciālists vāveru medībās. Brāli Vud, tāds esi arī tu. Es esmu tās medījis jau kopš bērnības. Vai jūs kādreiz esat redzejuši vāveri kļavu un akāciju biezokni?”

153 “Nē.”

154 Es sacīju: “Viņu tur vienkārši nebija.” Es sacīju: “Es zinu tikai to, ka tas joprojām ir tas pats Dievs. Kad Ābrahāmam bija vajadzīgs auns, Viņš bija *Jehova-Jire*, Viņš varēja ‘Sev sagādāt.’” Es sacīju: “Es ticu, ka tas ir tas pats.”

155 Un tur sēdēja Hetija, viņa sacīja: “Brāli Branham, tā tik tiešām ir Patiesība!”

156 Viņa pateica istos vārdus! Kad viņa to pateica, Svētais Gars atkal ienāca tajā kanālā, To sajuta ikviens no viņiem. Es piecēlos, es sacīju: “Māsa Hetija, TĀ SAKA TAS KUNGS, tu pateici pareizos vārdus, tāpat kā tā sirofeniķiešu sieviete. Svētais

Gars tagad ar mani runā un pateica man iedot tev tavas sirds vēlēšanos.” Es sacīju: “Un tā, ja es esmu Dieva kalps, ja tas tā ir, tad tas notiks. Ja es neesmu Dieva kalps, tad es esmu melis un tas nenotiks, tad es esmu krāpnieks.” Es sacīju: “Tagad pārbaudi un paskaties, vai tas ir Dieva Gars vai nē.”

¹⁵⁷ Viņa sacīja: “Brāli Branham,” (visi raudāja), sacīja, “ko lai es prasu?”

¹⁵⁸ Es sacīju: “Lūk, tev šeit sēž māsa invalīde.”

¹⁵⁹ Man kabatā gulēja divdesmit dolāri, lai tos atdotu viņai, kurus viņa bija ielikusi kā ziedojumumu. Tajā vecajā, nabadzīgajā fermā tā sieviete nenopelna pat divsimt dolārus gadā, viņa un divi viņas dēli. Viņas dēli bija kļuvuši par parastiem ‘Rikijiem’, mācās skolā, zīniet, un ir nekaunīgi pret māti; piecpadsmit, sešpadsmit gadus veci. Un, ak, viņi tur stāvēja un smējās par to, ko es runāju.

¹⁶⁰ Un es sacīju: “Tev šeit sēž tēvs un māte, viņi ir veci. Tev nav naudas. Paprasi naudu un ieraudzīsi, kā tā uzrodas tavā klēpi. Paprasi par savu māsu, un ieraudzīsi, kā viņa pieceļas un staigā.” Es toreiz zināju kā Ījabs; tas ir kaut kas, ko tu vienkārši zini, kad tam pieskaries. Es sacīju: “Es zinu! Es šeit stāvu apmēram desmit cilvēku priekšā,” es sacīju, “ja tas nenotiks, tad es esmu viltus pravietis.”

¹⁶¹ Jautāja: “Ko tad man paprasi?”

¹⁶² Es atbildeju: “Lēmums ir jāpieņem tev. Es nevaru pieņemt lēmumu tavā vietā.”

¹⁶³ Viņa pavērās apkārt, tā vienkāršā sieviete. Te pēkšņi viņa pateica: “Brāli Branham, lielākā manas sirds vēlēšanās ir manu abu puiku glābšana.”

¹⁶⁴ Es sacīju: “Es dodu tev tavus dēlus Jēzus Kristus Vārdā.” Un tie zēni, kuri tur ķiķināja, smējās un uzjautrinājās, iekrita savas mātes klēpi un atdeva savu dzīvi Dievam, un uzreiz tika piepildīti ar Svēto Garu.

¹⁶⁵ Kāpēc? Tā ir Patiesība! Dievam ir vara nogalināt mani visu šo cilvēku no visas valsts malām priekšā. Daudzi no jums šeit un Džefersonvilā, es dzirdu, kā lūgšanu namā tagad noskan: “Āmen!” Jo viņi tur sēž un klausās. Saprotiet, jo tā ir Patiesība! Kas tas ir? Tas ir tad, kad Dievs caur Savu suverēno žēlastību; Tas notiek! Citādāk tas nenotiks.

¹⁶⁶ Tajā kritiskajā brīdī... Aizdomājieties par cilvēkiem un personībām, kurus es pazīstu. Dievs paiet garām visām slavenībām un tamlīdzīgiem, lai iedotu nabaga pazemīgai sievietei, kura pat isti nemāk parakstīties; un Viņš zināja, ko Viņa paprasis. Un tas bija tas vislielākais, jo viņas māsa jau ir mirusi, bet viņas mātei un tēvam būs jāmirst, nauda būtu beigusies, bet viņas puiku dvēseles ir Mūžīgas! Un tā bija tā stunda, kad viņi To satvēra. Un tikko kā es pateicu: “Es dodu tev

tavus dēlus Jēzus Kristus Vārdā,” viņi uzreiz iekrita savas mātes klēpi. Kurš no jums šeit zina, ka tā ir Patiesība, kurš to zina? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Redzat? Tieši tā. Jā. Kāpēc? Iedvesma!

¹⁶⁷ Lūk: “Es esmu par Tevi dzirdējis, ka Tu vari radīt vāveres; es esmu par Tevi dzirdējis, ka Tu vari radīt aunu; taču tagad es redzu Tevi ar savām acīm!” Izpaušme, vizija ir kļuvusi redzama. Kad Dievs ir kaut ko apsolījis, tieši to Viņš arī darīs.

¹⁶⁸ Paskatieties, kad jums ir vajadzība, varbūt kā Jozuam. Viņam bija vajadzība; viņš vispār nedomāja par apstākļiem, viņš to izteica, un tas bija Dievs! Vai jūs ticat, ka saule stāvēja uz vietas? Es arī ticu. Kā gan tas notika? Nemēģiniet to izskaidrot, taču tā apstājās. Jozua to izdarija, un viņš pacēla savas rokas; tajā kritiskajā brīdī viņam bija pieeja pie Dieva, un tieši tas notika. Tas bija istajā laikā. Dzīvā Dieva Gars redzēja tajā vajadzību un pamudināja Jozuu to pateikt. Tas pats Dievs redzēja Ābrahāma vajadzību. Tas pats Dievs redzēja, ka ir vajadzība apstiprināt man šo Rakstu vietu, ka tā Rakstu vieta arī ir patiesa! Tas pats Dievs redzēja to divu iepriekšņemto puīšu vajadzību, un tas bija tas brīdis, kad Viņš to pierādīja un apstiprināja Savu Vārdu.

¹⁶⁹ Marka Evaņģēlija 14. nodaļā mēs redzam, ka tā sieviete Viņam noticeja, viņai bija vajadzība un viņa ieraudzīja, ka Viņam ir vajadzība, lai tiktu nomazgātas Viņa kājas; viņai tikai vajadzēja saņemt iedvesmu, lai sāktu rīkoties. Tagad klausieties uzmanīgi, kad...pirms mēs beigsim. Viņai tikai vajadzēja saņemt iedvesmu, lai sāktu rīkoties, jo viņa jau bija par Viņu dzirdējusi. Viņa bija dzirdējusi, ka “Viņš bija piedēvis sievietei viņas grēkus, netiklei. Un sacīja: ‘Kurš no jums ir bez grēka? Tas lai pirmais met akmeni.’” Viņa bija par Viņu dzirdējusi, taču tagad viņa ieraudzīja Viņu. Viņa bija iedvesmota tam, lai Viņam pakalpotu. Tas ir vienīgais, kas jums ir vajadzīgs.

¹⁷⁰ Ļauj, lai Svētais Gars tev pasaka, ka “tu esi grēcinieks”! Ļauj, lai Svētais Gars pasaka tev, ka “tev nav taisnība”! Ļaujiet, lai Svētais Gars parāda jums ar Rakstiem, ka “jūs kļūdaties Rakstos”! Un kas...jo Viņš pamudinās tikai caur vienu taisno kanālu, katras Dieva Rakstu vietas kanālu, Viņš nekādā gadījumā nelaipos. Ja jūs tā darāt, tad jums no tā nebūs nekāda labuma. Tāpēc ka Svētais Gars var To priekš tevis iedvesmot, taču, ja dvēsele nav kārtībā ar Dievu, kā mēs esam to skatījuši šajā nedēļā, no tā jebkurā gadījumā nav nekāda labuma. Atcerieties, viltus svaidītie celsies pēdējās dienās; nevis viltus Jēzi, bet viltus kristi (svaidītie), un pieviltu pašus Izredzētos, ja vien tas būtu iespējams.

¹⁷¹ Pievērsiet uzmanību, viņai bija Viņam jāpakalpo. Viņa bija par Viņu dzirdējusi, tagad viņa ieraudzīja Viņu ar savām acīm. Viņai bija Viņam jāpakalpo, taču viņai nebija nekā, ar ko to

izdarīt. Tāpēc viņa tik un tā metās uz priekšu, lai pakalpotu; Dievs parūpējās par ūdeni un dvieli, lai viņa nomazgātu Viņam kājas. Viņa visu dzīvi bija dzirdējusi par dzīvo Dievu, taču tagad viņa ieraudzīja Viņu ar savām acīm. Viņa zināja, ka tas bija Viņš, un uz viņas nonāca iedvesma, un viņa sacīja: “*Tas* ir tas Vēstnesis!” Viņam bija vajadzīgs, lai Viņam pakalpotu (viņai nebija nekā, ar ko Viņam pakalpot), Viņa kājas bija netiras. Taču viņa tik un tā metās uz priekšu, lai Viņam pakalpotu, jo viņa bija uz to iedvesmota.

¹⁷² Ak, atkritušais draudzes loceklis, vīrieti vai sievieti no konfesijas, vai tad tu neredzi, kāda vajadzība Jēzum ir šodien? Ja vien pār jums nonāktu iedvesma, ir taču pienācis laiks to darīt. Bet viņa ieraudzīja Viņu ar savām acīm. Pārējie tur pat izsmēja Viņu. Viņi neticēja Viņa Vēstījumam. Atklāti runājot, namatēvs, draudzes gans-namatēvs, šis Simanis bija Viņu tur atvedis, lai par Viņu pasmietos. Viņi neticēja, ka Viņš bija pravietis.

¹⁷³ Un tad, kad šķita, ka velns bija visu tieši tā izkārtojis, lai viņš to pateiktu, viņš pateica sevi: “Ja šis cilvēks būtu pravietis, tad viņš zinātu, kāda sieviete ir pie viņa kājām. Ja vien viņš būtu pravietis!” Redziet, viņam pat nebija atklāts, kas Viņš bija. Nekāda iedvesma nevarēja pār viņu nonākt, jo tur nebija nekā, pār ko tā varētu nonākt. Taču pār to sievieti tā nonāca!

¹⁷⁴ Viņas acis redzēja tālāk par viņa kritiku. Viņa ticēja, ka Viņš bija, saprotiet, praviešu Vārds. Viņa zināja, ka tie bija visi praviešu Vārdi, ka tie bija apstiprināti Viņā. Viņa bija dzirdējusi, ka Viņš ir uz zemes, taču tagad viņa redzēja Viņu. Paskatieties, ko viņa izdarīja. Viņa ieraudzīja Vārdu, kas bija kļuvis par miesu, Mesiju, Imanuēlu. Kad viņa ļāvās savas ticības pulsācijai (atklāsmei par to, kas Viņš bija tajā laikā, kad viņa dzīvoja, ka Viņš bija Dieva Jērs par tādiem grēciniekiem, kāda bija viņa), viņa metās uz priekšu, lai pakalpotu Viņa vajadzībās, nemaz nezinādama, kā viņa to izdarīs.

¹⁷⁵ Tieši tā atnāk neviltota dziedināšana, kad tev tiek atklāts, ka “Viņš bija ievainots tavu pārkāpumu dēļ, tavu grēku dēļ satriekts, un ar Viņa brūcēm *tu* tiki dziedināts”. Kad tu esi iedvesmots tam, lai redzētu šeit Viņa Klātbūtni no Svētā Marka 11, tas ir, no Svētā Lūkas 17:30, ka Viņš atklās Sevi pēdējās dienās (Savu ļaužu vidū cilvēciskā miesā), kā Viņš atklājās pirms Sodomas. Kad tu to redzi, un kaut kas pār tevi nonāk!

¹⁷⁶ Ārsts var sacīt: “Vēzis tik un tā tur ir.”

¹⁷⁷ Pacients varbūt pateiks: “Es—es—es—es—es—es nezinu, kā es staigāšu, bet es tik un tā staigāšu.” Mēs nezinām, kā tas notiks.

¹⁷⁸ Viņa devās uz priekšu, lai Viņam pakalpotu, jo pār Viņu. . . pār viņu nonāca iedvesma, ka bija pienācis tas laiks, ka tas bija Vēstnesis, ka tas bija Mesija, kurš dziedinās, un viņa Tam ticēja. Viņam bija vajadzīgs, lai Viņam pakalpotu, un viņa devās uz priekšu, kaut arī nekas neliecināja, ka viņa varētu

to izdarīt. Viņa vienkārši sekoja savai iedvesmai. Skatieties! Dievs atvēra asaru avotus viņas acīs. Tās pašas acis, kuras bija dzirdējušas . . . ausis, kuras bija Viņu dzirdējušas; acis, kuras to redzēja, piepildījās ar prieku. Turklāt Dievs iedeva viņai garus matus un asaras, kuras tecēja lejup. Dievs sagādāja viņai divieli (no viņas matiem) un asaras. Viņa pakalpoja Viņa vajadzībās, dzīvā Dieva vajadzībai. Viņa bija par To dzirdējusi, taču tagad viņa ieraudzīja Viņu, viņa varēja Viņam pakalpot.

¹⁷⁹ Ak, grēciniek! Kāpēc gan tu nedari tāpat, kad šobrīd tu redzi vajadzības? Ka Viņam tu esi vajadzīgs, tava kalpošana! Tagad tu redzi To, par Kuru tu biji dzirdējis no Bibeles. Mēs redzējam, kā Viņš atnāca šurp vakar vakarā un ko Viņš izdarīja. Mēs redzam Viņu sanāksmi pēc sanāksmes, bet reizēm mēs sēžam tik auksti un vienaldzīgi, sakām: “Jā, es zinu, ka Raksti par to runā. Ak, es—es jau agrāk esmu redzējis, kā tas notiek.” Mums nav nekāda entuziasma, šķiet, ka tas nenonāk pār mums pareizā veidā. It nemaz neizskatās ka tur kaut kas ir, it kā izlietu . . .

¹⁸⁰ Paņemiet sērkočiņu un to uzšķiliet, ja uz sērkočiņa galviņas nav pietiekoši sēra, tad tas nevar iedegties. Un var šķilt, šķilt un šķilt, taču, ja kāda ķimikālija ir neitralizējusi uz tā sēru, tad tas neaizdegies, nebūs gaismas. Taču, ja tā ķimikālija, sērs saskarsies ar to materiālu, tas . . . ja tas tur vēl ir, kad sadursies, tas aizdegies.

¹⁸¹ Un, kad notiek istena, neveltota šī pēdejo dienu Vēstījuma Rakstu apstiprināšana, un tu redzi Jēzus Kristus Klātbūtni, par ko tu biji dzirdējis, ko Viņš bija izdarījis Savā dzīvē, un dzirdi, kā Rakstos ir teikts, ka “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi”; un kā tieši pirms tam, kad šī Sodomas stāvokļa dēļ iedegties Dieva dusmas, redzi, ka Jēzus atgriežas Savu ļaužu vidū, ietērpies cilvēciskā miesā, un dara tieši to pašu, ko Viņš darīja. Ak! Tam ir jāuzšķil mūsu dvēseles Godībai! Tam ir kaut kas ar mums jāizdara. Kāpēc? Tas nonāk pār to.

¹⁸² Jūs esat dzirdējuši no Bibeles, ko Viņš izdarīja, kā sieviete pieskārās Viņa apģērbam. Viņš pagriezās un pateica viņai, kāda bija viņas kaite, un viņas ticība viņu dziedināja. Lūk, Viņš apsolīja, ka Viņš atkal darīs to pašu, tieši pirms šīs pasaules sadedzināšanas, kad pasaule būs tādā stāvoklī kā Sodoma. Jaunā Derība, Praviētis, Dievs-Praviētis, Praviēšu praviētis, visu praviešu Dievs, Dieva pilnība miesā, Dievs . . . kļuvis redzams miesā, Radītājs no pirmās Mozus grāmatas. Aleluja! Tas ir Viņa Vārds! Viņš taču pateica, ka tas notiks! Un mēs redzam Sodomas stāvokli, mēs redzam, ka pasaule šobrīd ir tādā stāvoklī, mēs redzam, kā Viņš nonāk un dara tieši to, ko Viņš pateica, ka Viņš darīs. Lūk, mēs bijām par Viņu dzirdējuši, tagad mēs Viņu redzam! “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, tagad es redzu Tevi ar savām acīm.” Āmen! “Es redzu Viņu pats ar savām acīm.” Kādam tai būtu jābūt stundai! Kādam tam būtu jābūt laikam! Viņa Vārda apstiprinājums! Vienmēr, kad Vārds tiek

apstiprināts, tas ir Dievs, kas runā Savā Vārdā, padara Sevi redzamu, lai jūs varētu redzēt.

¹⁸³ Un tā, lūk, parasta prostitūta no ielas, viņa nokrit pie altāra Jēzus priekšā, un viņa nomazgāja Viņa kājas ar—ar asarām un— un noslaucīja tās ar saviem matiem. Dievs to augstu novērtēja, Viņš sacīja: “Lai kur arī sludinātu šo Evaņģēliju, lai tas tiek stāstīts, atceroties viņu.” Kāpēc? Paskatieties, cik viņa bija samaitāta, taču kaut kas pieskārs. Viņa ieraudzīja apsolīto Vārdu no Ēdenes dārza, ka “sievass Sēkla satrieks čūskas galvu”. Viņa ieraudzīja Mesiju, kas bija dzimis no jaunavas.

¹⁸⁴ Viņa bija dzirdējusi, ka Viņam bija jāpiedzimst no jaunavas, taču klīda baumas, ka tas Cilvēks bija uz zemes. Viņa bija dzirdējusi par kādu jaunu Rabinu-Pravieti, kurš dziedināja slimos. Viņa tam noticeja! Un, lūk, viņa iet pa ielu pastaigājoties, skatoties uz visām pusēm. Un viņa tur paskatījās un ieraudzīja, ka tur notiek tās lielās viesības. Viņa piezagās pie žoga un paskatījās caur to, un tur bija Viņš. Tur bija Viņš! Kaut kas pateica: “Tas ir Viņš!” Saprotiet, tas bija viss, kas viņai bija vajadzīgs, lai saņemtu iedvesmu. Vai saprotat, kas notika? Viņa ieraudzīja Dieva Vārdu, kas bija kļuvis par miesu. Viņa bija dzirdējusi ar savām ausīm, tagad viņa redzēja ar savām acīm.

¹⁸⁵ Lūk, visi zina, ka mums ir apsolījums par draudzes stāvokli pēdējā dienā. Draudze savā tagadējā stāvoklī nekad nespēs piepildīt Dieva baušļus, to vareno uzdevumu, nekādi nevarētu izsaukt Līgavu. Kura no tām to izdarītu? Vai Pentakosti? Man ir jāsaka, ka nē. Neviena no tām visām pārējām. Tā ir sēnala, kas ir uz kvieša. Tā parādījās un izskatījās tieši kā kviesis, taču tajā kvieša nebija. Viņa atveras, bet no turienes iznāk grauds. Viņi organizējās, viņi sevi iznīcina. Lūk, kad viņi mirst. Tie ir stieбри. Taču kviesis izgāja cauri tam visam, un tagad tas sāk formēties Līgavas apveidā. Tam kviešu graudam, kas nokrita zemē tumšo viduslaiku laikā, tam bija jānomirst.

¹⁸⁶ Tas kritiķis saka: “Kāpēc tad tas žēlsirdības Dievs, kas atvēra Sarkano jūru, stāvēja un pieļāva, lai tos nabaga kristiešu apēd lauvas, ka viņus dedzina un visu pārējo? Sēdēja tur, it kā smiedamies par to visu!” Nabaga nevēģas! Vai tad viņš nezināja: “Ja kviešu grauds nenokritis zemē?” Tam bija jānomirst tumšo viduslaiku laikā, tāpat kā jebkuram citam kviešu graudam ir jānokļūst zem zemes un jātieks apraktam, lai pirmajā reformācijā tas izdzītu tās divas Lutera lapiņas, stiebru. Vēlāk tam bija jāizaug veslijiešos, lai parādītos ziedputekšņi, vārpiņa, varena misionāru laiks. Tam bija jāaug tālāk vasarsvētku draudzēs, lai tiktu atjaunotas dāvanas, lai teju vai pieviltu pašus Izredzētos. Tas izskatās gluži kā kviešu grauds; atver to, bet tur nekāda kvieša nav, tā ir tikai sēnala. Bet tad, tajā laikā viņi sāka veidot vieninieku organizāciju, trisvieņīgo organizāciju, divvieņīgo organizāciju un Dieva draudzes organizāciju, un visi organizējās,

un tā ir visistākā nāve! Un kas notiek šobrīd? Taču tas ir apvalks, patvērumš kviesim, tas visu laiku ir caur to audzis.

¹⁸⁷ Tagad tas ir sācis atvērties, sāk kļūt redzams kviesis. Tas nav Vasarsvētku draudžu periods. Tas ir pēdējo dienu periods. Tas ir Līgavas periods. Tā ir vakara Gaisma. Tas ir laiks, kad saskaņā ar Dieva sistēmu ir jāpiepildās Maleahija 4. Kad ir jāpiepildās Lūkas 17:30. Kad otrā . . . Un Jeremija un visi pārējie, tas, ko par šīm dienām runāja Joēls, *šī* ir tā diena. “Es biju dzirdējis, Kungs, ka Tas tuvojas, taču tagad es To redzu ar savām acīm.”

¹⁸⁸ Kaut daudzi . . . lai cik daudz viltus atdarinātāju parādās, tie Jannes un Jambres ar visiem saviem trikiem, daridami to pašu, ko darija Mozus, tas vispār nesatrauca viņu vai Āronu. Viņi zināja, kur . . . kā Ījabs, viņi zināja, no Kura nāk viņu iedvesma. Viņi zināja, ka Tas bija TĀ SAKA TAS KUNGS! Un tā pati Bibeles, kas par viņiem stāstīja, sacīja, ka “viņi parādīsies pēdējās dienās, atdarinātāji”. Tās reliģiskās konfesijas, kad kaut kas sākās . . . Kurš to sāka pirmais? Mozus vai viņi? Ja viņi bija tie, kas sāka pirmie, Mozus būtu bijis atdarinātājs.

¹⁸⁹ Tagad mums ir visāda veida atpazītāji un viss kaut kas tāds, kas cenšas novērst jūsu prātus no neviltotas Dieva lietas, ko Dievs ir pierādījis kā Patiesību caur Saviem Rakstiem. “Mēs bijām dzirdējuši par To ar savām ausīm, tagad mēs redzam To ar savām acīm.” Āmen! Vai jūs Tam ticat? No visas sirds! Iedvesma! Un tajā dienā, kad atklāsies cilvēka Dēls, cilvēka Dēls, Jēzus Kristus skaidri izpausts Savu ļaužu vidū.

¹⁹⁰ Tas Cilvēks nostājās tur Ābrahāma un viņa grupas priekšā, parasta izskata Cilvēks puteklainās drēbēs. Viņš sēdēja ar muguru pret telti, Viņš sacīja: “Kur ir tava sieva, Sāra?” (Nevis Sā-ra-ja, bet Sā-ra; Āb-ra-ha-ms, nevis Āb-rams.) Nosauca viņu vārdā, sacīja: “Kur viņa ir?”

¹⁹¹ Atbildeja: “Viņa ir telti, Tev aiz muguras.”

¹⁹² Sacīja: “Es jūs apciemošu pēc gada šini laikā,” (bet viņa smējās pie sevis). Sacīja: “Kāpēc viņa smējās?” (Hm-hm). Lūk, Viņš apsoliņa. Tieši tie cilvēki gaidīja apsoltu dēlu.

¹⁹³ Lūk, man ir vienalga, kā rikojas tie cilvēki tajās konfesijās, sacidami, ka viņi “gaida Kristu” viņu darbības pierāda, ka viņi negaida. Tā tas ir. Darbi runā skaļāk nekā vārdi. Viss, par ko viņi domā, ir, kā lai savāc vairāk konfesionālo locekļu, taču ir daži cilvēki, viens *šeit*, cits *tur*, kuri gaida Tā Kunga Atnākšanu. Viņi gaida . . . tomēr. Tikai tādiem Viņš atklāsies, tikai tie sapratis.

¹⁹⁴ Tikai Izredzētie saprata, kas Viņš bija. Tikai padomājiet, tur bija varbūt trīs miljoni cilvēku, ebreju, uz zemes, Viņš atnāca un aizgāja, bet pat viena trešdaļa no tiem nezināja, ka Viņš bija atnācis. Saprotat? Taču Viņš atklājās tiem, kuri gaidīja: Jānim Kristītājam un—un apustuļiem, kurus bija aicinājis Jānis, un citiem, un aklajai Annai templi, priesterim Simeanam, kuram

“Svētais Gars bija atklājis, ka viņš redzēs Kristu”. Visi tie lielie reliģiskie vadoņi, teologi un pārējie bija pilnīgi akli!

¹⁹⁵ Lietus var izaudzēt sēklu tikai tad, ja sēkla tur jau ir. Un kā tu sākumā biji diglis savā tēvā, un viņš tevi nezināja, kaut arī tu biji savā tēvā. Taču caur apsēto zemi, tavu māti, tu tiki izpausts pēc viņa līdzības, un tad viņš varēja ar tevi sarunāties. Dievs, Varenais Dievs; ja tev ir Mūžīgā Dzīvība, tad pašā sākumā Mūžīgās Dzīvības diglis bija Dievā. Un tu biji tur, tu biji Viņa domās, tavs vārds un viss. Un Viņš caur paredzējumu iepriekš nolēma, lai tu To ieraudzītu. Bet jūs, kas nebijāt iepriekš nolēma, nekad To neieraudzīsiet. Taču atcerieties, Jēzus Kristus Vārdā: “Tā stunda ir klāt”! Vai tad jūs Viņam neticat? Atdodiet Viņam savu dzīvi. Man ir jāapstājas, ir jau vēlāks par deviņiem.

Nolieksim mūsu galvas.

¹⁹⁶ “Es biju dzirdējis, Kungs, par Tevi, tagad es Tevi redzu!” Kungs Jēzu, svēti šos cilvēkus, kuri gaida.

¹⁹⁷ Tagad es jums kaut ko pajautāšu. Es vēlos, lai Svētais Gars (es palaujos, ka Viņš to izdarīs) izpēta jūsu domas, pārbauda jūs, pārbauda jūsu dvēseles un pārbauda, vai jūs patiešām ticat. Un, ja jūs redzat, ka vēl ir palikušas kaut nelielas šaubas, tad vai jūs nepaceltu savu roku? Pasakiet: “Kungs Jēzu, ļauj man ieraudzīt Tevi. Es esmu par Tevi dzirdējis, taču es vēl nekad patiešām neesmu Tevi redzējis. Ļauj man Tevi ieraudzīt, es noticēšu.” Labi. Brīnīšķīgi.

¹⁹⁸ Vai šeit ir tādi, kas nepazīst Viņu kā savu Glābēju? Paceliet savu roku, sakiet: “Ja . . . Es—es esmu grēcinieks, taču, ja es . . . ja Tu—ja vien Tu atļausi man Tevi ieraudzīt, Kungs Jēzu, izpauzīši šo Vārdu, par kuru viņi šeit runā. Es zinu, ka šādi Tevi redzēja Ījabs. Es zinu, ka šādi Tevi redzēja Ābrahāms. Es zinu, ka šādi Tevi redzēja visi pārējie, jo tas bija Tava apsolutā Vārda apstiprinājums. Es esmu saklausījis daudz ko, visādus trikus un visu pārējo, taču es saprotu, ka uz zemes ir pēdējās dienas Vēstījums, par kuru runāja Engēlis uz upes 1933. gadā. Es dzirdēju par dziedināšanas kalpošanām, un es zinu, ka tad, kad kaut kas tāds notiek, tas nevar palikt tajā pašā konfesionālajā iebrauktajā sliedē.” Ne jau tādēļ tas ir sūtīts, nekad tajā nepaliks. [Pārtraukums magnetofona lentas ierakstā—Tulk.] . . . ? . . .

¹⁹⁹ Kā būtu, ja Mozus būtu atnācis un pateicis: “Aiziet, uzcelsim šķirstu tāpat kā Noa, un izpeldēsim no Ēģiptes pa upi?” O-o, nē. Saprotat? Nē! Viņam bija Vēstījums no Dieva, viņš bija tā izpauzme. Šim pravietim, kas parādījās uz skatuves, uzreiz vajadzēja pierādīt Israēlam. Viņiem četrsimt gadus nebija bijis pravieša, viņiem nebija pravieša, un te uz skatuves parādās pravietis. Viņiem būtu bijis jāzina, ka kaut grasiņās notikt.

²⁰⁰ Israēlam atkal jau simtiem gadu nebija bijis pravieša, un te uz skatuves parādījās Jēzus. Un sievietē pie akas pateica: “Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis. Nu, mums četrsimt gadus

tāda nav bijis.” Tāpēc ka Viņš zināja, kas bija viņas sirdi. Saprotat?

²⁰¹ Un tā, mums bija apsoluts reformatoru draudzes periods, un mums viņi bija. Taču Maleahijas 4. nodaļā Viņš apsoliņa, ka pēdējās dienās Viņš neizmainīs savu kārtību un kas notiks, “lai piegrieztu bērnu sirdis atkal apustulisko tēvu Ticībai”. Tieši šim mērķim! Un draudze ir tik ļoti sašķēlusies konfesijās un “ismos”, tā ir tik ļoti saraustīta gabaliņos, ka tā ir mirusi; tā bija nesējs. Un vēl Viņš ir apsoliņjis, ka septītā eņģeļa Vēstījuma laikā tiks atklāti Septiņi Zimogi; un Dieva noslēpumi tiks darīti zināmi (Atklāsmes grāmata 10. nodaļa), kad septītais eņģelis sāks pūst savu Vēstījumu, nevis dziedināšanas kalpošanu, bet Vēstījumu, kas seko dziedināšanas kalpošanai.

²⁰² Jēzus bija “lielisks puisis”, kamēr vien Viņš dziedināja slimos. Taču tad Viņš pateica: “Es un Mans Tēvs esam Viens.”

²⁰³ “Nē-ē! Tas ir nepareizi!”

²⁰⁴ Ījabs bija “lielisks”, līdz kamēr ar viņu kaut kas notika. Saprotat? Tas vienmēr notiek šādi.

²⁰⁵ Ticiet! Vai tagad jūs Viņu pieņemsiet? Paceliet savu roku, sakiet: “Es patiešām Viņam ticu. Es gribu Viņu pieņemt.” Lai Dievs tevi svētī. Lai Dievs tevi svētī. Lieliski.

Tagad kādu britiņu mierīgi pasēdiet un palūdziet.

²⁰⁶ Dārgais Dievs, šajā nopietnajā brīdī, reiz pienāks tāds laiks, kad viendien patiešām atskanēs pērkonā dārdiens un Dieva Dēls nonāks no Debesīm, atskanot saucienam, ercengēļa balsij un Dieva bazūnei, mirušie Kristū augšāmcelsies. Un katrs no mums šovakar zina un apzinās, Tēvs, ka mums būs jāatbild par katru mūsu izteikto vārdu un par katru vārdu, ko mēs sacijām. Mēs atbildēsim pat par domām, kas bija mūsu sirdī. Es lūdzu tevi, Dievs, Jēzus Vārdā, lai Tu attīri šeit katru sirdi. Attīri manu sirdi, attīri šo cilvēku sirdis. Un lai mēs esam sagatavoti, Kungs, un lai mūsu garīgās acis šovakar ir atvērtas, lai redzētu Visuvarēnā Dieva Godību. Mēs esam dzirdējuši par Viņu, ak, Tēvs Dievs, mēs lūdzam, lai Tu ļauj mums Viņu ieraudzīt. Dāvā to, Tēvs. Dāvā šīs svētības, es lūdzu, caur Jēzus Kristus Vārdu. Āmen.

²⁰⁷ Atcerieties: savā sirdī, tur, kur jūs sēžat, uztaisiet tur savu nelielo altāri. Sakiet: “Kungs Jēzu, nonāc tagad manā sirdī. Dāvā man kaut ko, kas . . . kaut ko, pie kā es varētu turēties. Ļauj man sajūst to iedvesmu, kura pateiks man, ka Tu esi ‘šeit’.”

²⁰⁸ Nu, kāds apgalvojums, pateikts cilvēku priekšā! Ir nu gan! Tagad es palūgšu Tam Kungam Dievam, paprasišu . . .

²⁰⁹ Cik daudzi no jums ņem ierakstus? Vai esat dzirdējuši: *Cienītie, cik ir pulkstenis?* Vai tad mēs neparādījām tos žurnālus un visu pārējo vēl gadu, pirms tas notika? Tas zinātni ir iedzinis strupceļā. Tur bija kronētais Kungs Jēzus, tajā baltajā parūkā,

kā tas ir redzams Bibelē Atklāsmes 1. nodaļā un Daniēla grāmatā, Debesu un zemes Augstākais Tiesnesis. Tieši tur, bet pat paši zinātnieki nevar To saprast. Un observatorijā, tajā Arizonas universitātē un pat Meksikā, viņi to ir pētījuši pēdējos divus gadus. Bet jums jau iepriekš bija pateikts, ka “tas notiks”.

²¹⁰ Kā tad ar zemestrīci Aļaskā? Esiet nomodā, Holivuda iekritis jūrā! Pavērojiet un redzēsiet, vai tā nenotiks. Viņš vēl nekad nav man sacījis kaut ko nepareizu, tā tas notiks. Saprotat? Jūs vienkārši pavērojiet un paskatieties, vai mēs nedzivojam vēstures pēdējās stundās. Neviena cilvēks nezina, kādā stundā Viņš atnāks. Taču vienu es zinu: Es ticu, savā pašreizējā stāvoklī, ja vien es esmu pie pilna prāta, ja es nebūtu kristietis, tad es patiešām gribētu būt istens Bibelisks kristietis, nevis konfesionāls. Nepaļaujieties uz to, ka jūs skaļi gavilējat. Mēs dzirdējam par to šorit, pierādijām ar Dieva Vārdu; tas viscaur nav Dieva gribā, neko nedevis, tikai atnesa nāvi. Neesiet stiebrā, esiet Dzīvībā. Saprotat? Lai jums ir ticība Dievam.

²¹¹ Vai jūs ticat, ka Dievs, kurš deva šo solījumu, kurš parādīja Sevi 1. Mozus grāmatā un parādījās Ābrahāmam un paveica to brinumam. . . Tas pats Dievs kļuva par miesu, cilvēka miesu, dzimis no jaunavas. Tur, protams, tā bija teofānija, taču pēc tam, kad Viņš atnāca cilvēciskā miesā un bija tāds pats Cilvēks, darija tās pašas lietas. . . Vai tad jūs neticāt, ka, ja Dievs varētu paņemt cilvēku, ko Viņš ir apsolijs izdarīt saskaņā ar Maleahijas 4. kanālu, caur kuru Viņš varētu runāt, Viņš darītu tās pašas lietas, ko Viņš apsolijs toreiz? Vai jūs tam ticat? Es arī ticu, ka Viņš to izdarītu.

²¹² Vai jūs ticat, ka jums var būt ticība, lai pieskartos pie Viņa drēbēm, Viņa ticība, lai pieskartos drēbēm? Vai jūs ticat, ka šeit tieši šobrīd kaut kas runā uz jūsu sirdi, sakot jums, ka jums ir ticība, lai pieskartos Viņa drēbēm? Vai jūs ticat, ka varat to izdarīt? Tad pasniedzieties un pieskarieties ar jūsu ticību, nevis ar emocijām, bet vienkārši ar pilnīgi šķīstu, neapganātu ticību. Vienkārši pasakiet: “Kungs, es ticu. Es ticu no visas sirds. Es gribu, lai Tu man pieskaries, jo es—es esmu dzirdējis, ka Tu to esi darijis, tagad es gribu redzēt to ar savām acīm.”

²¹³ Un es nevaru jums pieskarties. Ir vajadzīgs, lai jums pieskaras Dievs. Vai jūs ticat, ka Viņš to izdarīs?

²¹⁴ Es šeit skatos no sevis pa kreisi. Izskatās, ka tur ir kanāls, par kādu es stāstīju, it kā velk uz to pusi. Tā kā es esmu paversts tajā virzienā, tagad tas nāk brīnišķīgi. Tur sēž kāda sieviete ar savu vīru. Viņa nav no šejienes. Viņa ir no Teksasas štata, no Dalasas. Viņa cieš, arī viņas vīrs cieš. Viņa cieš no sarežģījumiem, viņai bija operācija. Tā tas ir. Viņas vīram ir kaut kādas sāpes mugurā, problēmas ar muguru. Korbeta kungs ar kundzi no Teksasas štata; no Dalasas, Teksasas štats. Ja tā tas ir, paceliet roku. Es jūs nepazīstu. Vai pareizi? Es to vispār nekādi nevaru zināt. Kas

tad tas ir? “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, tagad es Tevi redzu.” Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Lūk, paprasiet šim pārim. Es nekad dzīvē viņus neesmu redzējis. “Es biju dzirdējis par Tevi ar ausīm, tagad es Tevi redzu ar savām acīm.”

215 Ja jūs varat ticēt, tad Dievs var sagādāt to, kas jums ir vajadzīgs.

216 Tur sēž virietis, tur roku pie zoda, viņam ir augsts asinsspiediens. Vai tici, ka Dievs var padarīt tevi veselu, cienītais? Vai tici? Sēdi un lūk, *šādi* turi roku, vai tici, ka Dievs tevi dziedinās no augsta asinsspiediena? Pacel savu roku, ja tu tam tici. Labi, Viņš tam tic. Es nekad dzīvē to cilvēku neesmu redzējis, es par viņu neko nezinu. Taču jūs esat dzirdējuši, ka Jēzus šeit Bibelē pateica, ka Viņš to visu darīs; tagad jūs to redzat! Vai saprotat, ko es gribu pateikt? “Ja vari ticēt, viss ir iespējams.” Tikai tiem, kuri tic! Tam ir vajadzīga ista, neviltota ticība. Taču, ja jūs varat tam noticēt, Dievs to dāvās.

217 Tur aizmugurē sēž viena sieviete, skatās uz mani, viņai rīklē ir kākslis.

218 Blakus sēž sieviete, sēž blakus viņai; lai viņa saprastu, tai kundzei arī ir augsts asinsspiediens. Pareizi.

219 Blakus viņai sēž sieviete, arī viņai ir slimība. Un viņa nav no šejienes, viņa ir no Arkanzasas. Viņi palaiž to garām. Filipa kundze, tici uz Kungu Jēzu Kristu un esi dziedināta! Vai tu Viņam tici? No visas sirds? Vai tu To pieņem? Pareizi. Tad tu vari to saņemt.

Lūk, jūs sacisiet: “Tas ir mistiski.” Nē! Nē!

220 Jēzus sacīja: “Tevi sauc Simanis, tu esi Jonas dēls.” Vai pareizi?

221 “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, tagad es redzu Tevi ar savām acīm.” Un tā, vai tad jūs neredzat, kas notika? Kāds tur vienkārši sēž, skatās, tic, cer, un pēkšņi tas notiek. Saprotat?

222 Dēls, vai šodien tu jūties labāk nekā vakar vakarā? Normalizējas? Tagad viss ir kārtībā, tu izveseļosies (jā-jā). Sēdēja šeit vakar vakarā, sitās ar galvu un visu ko tādu; bet šovakar viņš izskatās kā džentelmenis. Redzat? Viņš bija nedaudz apmulsis dažu lietu dēļ, taču tagad viss ir nokārtojies. Saprotat? Viss būs kārtībā. Jā? “Un tajā dienā atklāsies cilvēka Dēls, redziet, tieši pirms Sodomas sadedzināšanas.”

223 “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, tagad es redzu Tevi ar savām acīm. Es dzirdēju, kā Jēzus Kristus sacīja, ka Viņš to apsoliņa, tieši šobrīd es redzu, kā šis apsoliņums dzīvo.” Saprotat? “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, tagad es Viņu redzu ar savām acīm.” Cik daudzi tic, ka Tas ir Viņš? (Ak, Dievs!)

224 Un tā, kamēr mēs šeit . . . ir jau vēls. Ritvakar mums būs liels dziedināšanas dievkalpojums. Mēs ar brāli Moru grasāties stāvēt šeit un lūgties par katru cilvēku, kas gribēs nostāties rindā. Taču, runājot par to šovakar, es biju domājis vienkārši izteikt aicinājumu pie altāra. Taču pēc tam es padomāju: “Nē,” Tur ir teikts, “es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, tagad es gribu ieraudzīt Tevi ar savām acīm.” Lūk, Viņš ir šeit. Vai jūs tam ticat?

225 Tagad uzliksim viens otram mūsu rokas. Lūk, atcerieties, Tas, kurš apsoliņa, ka Viņš darīs šo, arī pateica, ka “šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic”. Vai Viņš tā sacīja? Vai jūs esat ticīgi? Sakiet: “Āmen.” Nu, tādā gadījumā tas pats Dievs, kas deva šo solījumu, kuru Viņš tikko kā piepildīja jūsu acu priekšā. . . Pajautājiet jebkuram no šiem cilvēkiem, es nekad neesmu viņus redzējis, neko par viņiem nezinu. Es tagad nebūtu viņus zinājis, redziet, tas man nav iespējams. Taču šiem Rakstiem ir jāpiepildās! Nu, ja tas ir piepildījies, tas parāda, ka mēs esam pēdējā laikā, mēs zinām, ka cilvēka Dēls ir gatavs, lai . . . atnākt, jo Viņš atklāj Sevi cilvēciskā miesā. Vai pareizi?

226 Tad mēs zinām, ka tā ir taisnība, un jūs sakāt, ka jūs ticat Viņam, un jūs esat uzlikuši viens otram savas rokas. Un, ja jūsu rokas ir uzliktas vienam uz otra, tas pats Dieva Dēls, kurš atrodas šeit, lai padarītu *to* par patiesu jūsu acis, tas pats Dēls ir šeit, lai pateiktu: “Viņi kļūs veseli!” Tas pats Dieva Dēls! “Es dzirdēju, ka Viņš sacīja: ‘Ja ticīgie uzliks savas rokas, viņi kļūs veseli.’ Es biju dzirdējis to ar savām ausīm, tagad ļauj man to redzēt ar manām acīm. Viņš apsoliņa to izdarīt.”

Un tā, kamēr es lūdzu, lūdziet arī jūs.

227 Kungs Jēzu, Debesu Kunga Dieva Vārdā, lai Tavš Gars nonāk šo cilvēku sirdīs; šī neviltotā Dieva ticība, kura apstiprinās viņiem šo apsoliņumu. Un lai Debesu Dievs dziedina ikvienu no viņiem, jo Viņi pakļaujas Taviem baušļiem, uzlikdami rokas viens uz otra. Lai tā notiek, Kungs, Jēzus Kristus Vārdā dāvā, lai tā tas būtu, Tavai slava!

228 Un tā, vai jūs ticat, ka jūs saņemat to, ko prasāt? Vai kaut kas runā jūsu sirdīs? Vai jūs jūtat to iedvesmas kripatiņu, kas saka: “Viss jau ir beidzies! Viss ir izdarīts!”?

229 Dieva bausli ir pateikts, ka mēs dzirdējam par to ar savām ausīm, bet tagad mēs to redzam ar savām acīm. Ījabs sacīja: “Es biju dzirdējis par Tevi ar savām ausīm, bet tagad es Tevi redzu ar savām acīm.”

230 Lūk, jūs to dzirdējāt no Vārda, no Vārda dzirdēšanas: “Ticība nāk no dzirdēšanas, no Vārda dzirdēšanas.” Tagad jūs ar savām acīm redzat, kā Tas darbojas! Un tā, tas pats Dievs pateica, ka tad, kad tas viss notiks, ka “tie, kas tam tic, uzliks rokas slimajiem, un tie taps veseli”. Un tā, vai tas iekrita jūsu sirdī, ka jūs esat “dziedināti”? Paceliet rokas, ja tas tā ir. Āmen! Tā ir ista

apustuliska dziedinašana. Vai jūs to sakāt nopietni? Vai jūs tam ticat no visas sirds? Aleluja! Tas ir viss, kas mums ir vajadzīgs.

Tādā gadījumā piecelsimies kājās un slavēsim Viņu.

231 Paldies Tev, Kungs Jēzu. Svētīts lai ir Tā Kunga Vārds.

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,
Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;
Slavējiet Viņu visi ļaudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis jau.

232 Un tā, vai jūs Viņu milat? Tagad visi kopā, slavējiet Viņu, visi jūs ļaudis. Skatieties, ja Dievs tev to ir atklājis tajā kanālā, kurā tu tiki glābts, tajā pašā kanālā, kurš tev pateica: “Tu esi glābts”, tajā pašā kanālā, caur kuru darbojās Dievs, kā Viņš darbojās caur Ījabu un praviešiem, Viņš darbojās caur tevi, caur šo kanālu kā caur kristieti, caur Savu Dievišķo atklāsmi, ka “tu esi dziedināts”, tad nekas nevarēs patraucēt tam notikt.

Tāpēc Slavējiet Viņu visi ļaudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis. . . (Katras
šaubas; ir nomazgātas visas šaubas.)

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,
Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kauts;
Slavējiet Viņu visi ļaudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis jau.

233 Ak, vai tad jūs Viņu nemilat? Ak, cik brīnišķīgi! “Es biju par Tevi dzirdējis, Kungs, ar savām ausīm, un ticība nāk no dzirdēšanas; bet tagad es Tevi redzu; Dievs dara Sevi zināmu starp Saviem ļaudim, kā Viņš izdarīja Ābrahāmam, caur Savu apsoliĵumu, ka cilvēka Dēls atklāsies tajās dienās, kad pasaule būs nonākusi Sodomas stāvoklī.”

234 Un tur atnāca trīs vēstneši, nonāca no Debesim.

235 Un tur Sodomā atradās profesionāla grupa, un turp devās Bilijs Grehams un Orals Roberts. Un atcerieties, kā es jums runāju, ka visā draudzes vēsturē līdz pat šai dienai pie draudzes vēl nekad nebija sūtīts tāds vispasaules vēstnesis, kura vārds beigtos kā Ābrahāmam ar “h-a-m”, G-r-a-h-a-m [Angļu valodā—Tulk.], seši burti, pasaulei, cilvēka skaitlis.

236 Taču Ābrahama vārdā [Angļu valodā—Tulk.] bija septiņi burti, Dieva pabeigtības un pilnības skaitlis. Redzat?

237 Un pievērsiet uzmanību, ko darija vēstneši, kuri devās uz turieni: sludināja Vārdu, izsauca viņus, sacīja, lai tie atgriežas no grēkiem.

238 Taču Tas, Kurš palika tur ar Ābrahāmu, redziet, paveica brīnumu, pasacidams Ābrahāmam, ko darija un domāja Sāra telti Viņam aiz muguras. Un Jēzus, Kurš bija Tas, Kurš bija tajā Cilvēkā, pateica: “Kad pasaule nonāks tādā stāvoklī kā Sodoma, kā tas bija toreiz, atkal atklāsies cilvēka Dēls.” Un

visi pārējie Raksti apstiprina, ka tas tā ir. Tas... "Iesākumā bija" [Sanāksme saka: "Vārds."—Tulk.] "Un Vārds bija ar" ["Dievu."] "Un Vārds bija" ["Dievs."] "Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū." Vai pareizi? Tagad mēs redzam, ka tas pats apsolutais Vārds no Lūkas, no Maleahijas, visi tie pārējie apsoliņumi šodienai ir tapuši par miesu, mājā mūsu vidū; mēs bijām dzirdējuši par to ar savām ausīm; bet tagad mēs redzam (ar savām acīm), kā Viņš pats izskaidro Savu Vārdu, mums nav vajadzīgs nekāds cilvēcisks skaidrojums. Ak, dzīvā Dieva Draudze šeit un pie telefoniem, ātri pamostieties, pirms nav par vēlu! Lai Dievs jūs svētī.

Viņu milu es, Viņu milu es,
Jo Viņš pirmais mani milēja
Un glābsānu man Golgātā
Viņš nopirka.

²³⁹ Vai varat iedomāties, draudze, ka jūs redzat paši ar savām acīm... Dieva dzīvais Vārds izpaužas, apsoliņums šim laikam pēdējās dienās, redzat ar savām acīm, kā dzīvais Vārds tiek izskaidrots fiziskā veidā, Dievs starp mums! "Es redzu Viņu ar savām acīm, To... Es biju dzirdējis, ka Viņš to daris." Visi seno laiku gudrie gaidīja šo dienu, tagad ar savām acīm mēs redzam To izpaustu. Daudzi senlaiku gavīļejošie metodisti, baptisti un patiesie, neviltošie pentakosti viņu periodā ilgojās ieraudzīt, kā tas notiek! Daudzi no viņiem zināja, ka tas notiks. Taču šovakar mēs stāvam un redzam, kā tas notiek! Ak! Vai tad jūs Viņu nemilat?

²⁴⁰ Lūk, Jēzus sacīja: "Tā visi cilvēki zinās, ka jūs esat Mani mācekļi, kad jūs milēsiet viens otru." Tāpēc, tā kā mēs milam Viņu, paspiedisim viens otram roku un nodziedāsim *Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu*, labi.

Viņu es slavēšu, Viņu es slavēšu,
Slavējiet Jēru, kurš par grēcniekiem kautis;
Slavējiet Viņu visi... (Kā tev ir?)... ļaudis,
Jo Viņa Asinis katrs traips ir zudis jau.

²⁴¹ Ko tovarat pateica Belsacara ķēniņiene sava ķēniņa priekšā? "Tavā ķēniņvalstī ir viens cilvēks, kurš izklienē šaubas." Un šovakar šaubas izklienē Svētais Gars! Vai jūs tam ticat? (Ko viņa vēlas? Ak, viss kārtībā.) Šaubu izklienētājs! Lūk, Kristus Asinis aizvāc katru traipu, šaubu traipu. Pasaulē nav lielāka grēka par neticību, "jo tas, kurš netic, jau ir nosodīts"! Vai pareizi? "Tas, kurš netic, ir jau spriedumu saņēmis." Ir tikai viens grēks, un tā ir neticība. Smēķēšana nav grēks, lamāšanās nav grēks, laulības pārkāpšana nav grēks, melošana nav grēks; tas nav grēks, tas ir neticības rezultāts. Neticība! Tu to dari, jo tu netici. Ja tu Tam tici, tad tu to nedari.

²⁴² Ak! Ak! Kas... Brīnišķīgi! Un Jēra Asinis ir nomazgājušas visas šaubas. Mēs ticam Viņa Vārdam, neapšaubāmi. Mēs ticam,

ka Vārds tapa par miesu. Un mēs ticam, ka Vārds *tagad* ir tapis par miesu caur Viņa Klātbūtnes pierādījumu, lai apstiprinātu Viņa Vārdu. Vai jūs tam ticat? Lai Dievs jūs svētī.

²⁴³ Mēs ceram, ka redzēsīm jūs šeit rit no rita un piedzīvosim lielisku laiku Kungā. Tagad nolieciēt savas galvas, un es nododu kalpošanu brālim Lindsejam.

65-1127E Es biju dzirdējis, bet tagad es redzu
Dzīvības dievnams
Šrīvporta, Luiziāna ASV

LATVIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org